

บทนำ

ชายหนุ่มร่างสูงในชุดสูทสีดำที่ตัดเย็บอย่างประณีตลงมาจากรถยนต์ด้วยสีหน้าเหนื่อยหน่าย อีกชั่วโมงครึ่งเขามีนัดที่สำคัญมาก แต่ตอนนี้ ยางรถยนต์กลับมีปัญหา ทำให้เขาต้องมาติดอยู่ในซอยนี้ ไปไหนไม่ได้

เสียงรถจักรยานยนต์ดังแว่วมาแต่ไกล อารามเห็นเด็กวัยรุ่นอายุไม่น่าเกินสิบหกหรือสิบเจ็ดขี่รถไกล่เข้ามาจึงตัดสินใจโบกมือขอความช่วยเหลือ

“พี่มีไร รถเสียหรือ” เสียงของคนขี่มอเตอร์ไซด์ทำให้อารามรู้ว่า เป็นเด็กผู้หญิง

“แถวนี้มีร้านปะยางหรือเปล่าครับน้อง”

“ไม่มีหรอกพี่ แถวนี้มีแต่บ้านคน” อีกฝ่ายตอบ ก่อนจะกวาดสายตามองเสื้อผ้าของผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือแล้วถามต่อ “ว่าแต่พี่ไม่มี ยางอะไหล่สำรองไว้หรือ”

“มีครับ แต่พี่ไม่สะดวกเปลี่ยนแปลง” อารามตอบไปตามความจริง เขาไม่ได้เตรียมเสื้อผ้ามาเปลี่ยน และธุระสำคัญที่เขาต้องไปทำ ภาพลักษณ์คือ สิ่งสำคัญที่สุด

“อืม...กลัวชุดเลอะหรือพี่ หรือเปลี่ยนยางไม่เป็น” อีกฝ่ายถามตรงๆ

“เหตุผลแรก” อารามเริ่มตอบเสียงหัวนกับคำถามที่ตรงมาก

“ก็มีเหตุผลอยู่ แต่งตัวซะเต็มยศอย่างนี้” เด็กสาวพยักหน้าเหมือนเข้าใจเหตุผล

อารามเห็นว่าทำท่าจะโต้ตอบแต่อีกฝ่ายชิงพูดขึ้นก่อน “เดี๋ยวเปลี่ยนให้พี่แล้วกัน”

“ทำเป็นหรือน้อง” อารามถามอย่างไม่อยากเชื่อ เด็กวัยรุ่นคนหนึ่งอาสาเปลี่ยนยางให้แถมยังเป็นเด็กผู้หญิงอีกด้วย

เด็กสาวไหวไหล่ ถามกลับเหมือนเจอคำถามนี้มาจนชิน “พี่อยากลองเปลี่ยนไหมล่ะ”

“ได้ เอาสิ” เมื่อเจอคำถามเหมือนท้าทายเขาก็ตอบรับ เพราะอยากรู้เหมือนกันว่าเด็กผู้หญิงคนนี้จะทำได้จริงตามที่พูดหรือไม่

“โอเค แล้วอุปกรณ์อยู่ไหน” เด็กสาวถอดหมวกกันน็อกออก แล้วก๊วตึงจอลงจากมอเตอร์ไซค์ จากนั้นก็เดินตามอารามไปหยิบอุปกรณ์ที่หลังรถ

“พี่อยู่เฉยๆ เถอะ เดี่ยวเปลี่ยนเลอะ อ้อ...ว่างๆ ตอนนั้นพี่ก็เซ็ดรองเท้าหน่อยแล้วกัน รู้สึกว่าจะเปียกไปนิดหนึ่ง ทำเอาสูทแพงระยับของพี่ราคาตกดูบตามรองเท้าไปเลย” เด็กสาวบอกด้วยน้ำเสียงหวังดีมากๆ

อารามก้มลงมองรองเท้าของตัวเอง เมื่อเห็นว่าเปียกจริงๆ ก็ได้แต่ส่ายหน้า ส่วนอีกฝ่ายเมื่อได้แม่แรงมาแล้วก็เดินไปยังล้อรถข้างที่ยางแบน จากนั้นก็จัดการสอดแม่แรงเข้าไปใต้ห้องรถ แล้วนำบล็อกถอดดล้อที่หยิบมาจากหลังรถคลายนอตทุกตัวของล้อออก ทุกชั้นตอนเด็กสาวทำอย่างไม่มีสะดุดจนอารามถึงกับยั้ง

“ทำเป็นจริงใช่ไหม” อารามย้ำถามอีกครั้ง

“โอ๊ยพี่ ทำมาถึงขนาดนี้ยังดูไม่ออกอีกหรือ” เด็กสาวย่นพลาบส่ายหัวเหมือนส่ายตาคนถามไม่เอาไหนมากๆ

เมื่อนอตทุกตัวคลายออกอีกฝ่ายก็ขึ้นแม่แรง อารามเห็นท่าทาง

ทะมัดทะแมงแถมยังทำคนเดียวได้โดยไม่ต้องขอแรงเขาก็รู้สึกว่าเป็นเด็กคนที่ไม่ธรรมดา

“ไปหัดมาจากไหน”

“ดูๆ เขาก็ทำได้แล้วพี่ ของอย่างนี้ไม่ต้องหัดหรอก” เด็กสาวตอบพร้อมกับชี้แม่แรงยกรถให้ล้อลอยเหนือพื้นเล็กน้อย ก่อนจะค่อยๆ ถอดนอตที่คลายไว้แล้วออกจากล้อจนครบทุกตัว จากนั้นจึงนำยางที่รื้อออกไปและใส่ยางอะไหล่เข้าไปแทน

“ใช้ได้เหมือนกันนะเรา” อารามชม ขณะที่ยกฝ้ายขึ้นนอตด้วยมือ

“ธรรมดา โดนชมมาจนชินแล้ว” เด็กสาวพูดเหมือนเป็นเรื่องปกติมาก พูดเสร็จก็หันไปขันนอตต่อจนครบทุกตัวก่อนจะลดแม่แรงลงจนล้อติดพื้นแล้วเอาแม่แรงออก ก่อนจะไข้บล็อกถอดนอตล้อชั้นนอตใหม่ให้แน่นอีกครั้ง เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยก็หยิบยางที่แบนพร้อมอุปกรณ์ต่างๆ ไปเก็บไว้ที่เดิมแล้วปิดประตูให้เสร็จสรรพ

อารามควักเงินออกจากกระเป๋าสตางค์ ยื่นส่งให้ “ค่าน้ำใจ ขอขอบคุณมาก”

“เฮ้อ...” เสียงถอนหายใจดังขึ้น “ขอบคุณค่าน้ำใจนะพี่ แต่พอดีฉันกำลังเก็บแต้มเรื่องการเปลี่ยนยางอยู่ พี่เก็บไว้เถอะ ฉันบริการฟรี โชคดีนะพี่ เดินทางปลอดภัย หวังว่าล้อจะไม่หลุดออกมาจนถึงที่หมาย”

พูดจบเด็กสาวก็เดินกลับไปที่รถมอเตอร์ไซด์ หยิบหมวกกันน็อกมาสวม แต่ในขณะที่กำลังจะขึ้นรถออกไป อารามก็ถามขึ้น

“น้องชื่ออะไรครับ พี่จะได้จำไว้”

“รอฤกษ์” เด็กสาวตอบสั้นๆ แล้วขี่มอเตอร์ไซด์จากไปทันที

อารามมองตามจนรถแล่นหายไปจากสายตา ก่อนจะก้มลงมองล้อถ่ายภาพรูปในมือที่มีภาพตอนที่เด็กสาวกำลังเปลี่ยนยางรถยนต์

“รอฤกษ์” อารามทวนชื่ออีกฝ่ายเบาๆ แล้วอมยิ้ม ชื่อกับตัวตนช่างแตกต่างกันมากจริงๆ

๑

สิบเอ็ดปีต่อมา...

บนโลกใบนี้ไม่มีอะไรน่ากลัวไปกว่าการโดน คุณหญิงเสาวรส จุฑามณี-
พงศ์ เรียกตัวไปพบอีกแล้ว

หลังวางโทรศัพท์จากมารดาเรียบร้อย รอฤกษ์เจ้าของสนามยิงปืน
ฤกษ์ดีวัยยี่สิบเจ็ดก็นั่งถอนใจอย่างพูดไม่ออก การที่จู่ๆ ได้รับคำสั่งจาก
มารดาให้เข้าไปหายายของตนเองอย่างด่วนที่สุด แสดงว่าต้องมีเหตุการณ์
ที่เกินกว่าธรรมดาเกิดขึ้นแน่นอน

เย็นวันนั้นรอฤกษ์จึงแวะเข้าไปที่บ้านจุฑามณีพงศ์ ทันทีที่ก้าวผ่าน
รั้วบ้าน สุนัขหกตัวก็วิ่งกรูเข้ามาต้อนรับพร้อมกระดิกหางอย่างดีใจ เธอ
มองสุนัขหน้าดูทั้งหกแล้วมยิ้ม ไม่เสียแรงที่เคยแอบให้อาหารเจ้าพวกนี้
นับว่าได้ผลดีเกินกว่าที่คิดไว้มาก

ภายในห้องโถงใหญ่ คุณหญิงเสาวรสจ้องมองหลานสาวที่เดินยิ้ม
เข้ามาในบ้านด้วยสายตาประหม่น ไล่ตั้งแต่ท่าเดินอาดๆ ที่หลงเหลือความ
เป็นกุลสตรีน้อยมาก รวมถึงเครื่องแต่งกายที่สื่อชัดว่าเจ้าตัวไม่ได้ใส่ใจที่

จะแต่งให้ดูเรียบร้อยสมเป็นหญิงสาวที่มีเชื้อสายตระกูลจุฬามณีพงศ์แม่แต่น้อย

“นับวันจะเพี้ยนขึ้น” คนเป็นยายประชด

รอฤกษ์เดินเข้ามาหนึ่งข้างๆ คนพูดแล้วยิ้มกริม “ส่งสัยคงถึงเวลาต้องไปตัดแว่นใหม่แล้วค่ะยาย”

คุณหญิงเสาวรสยกมือขยับแว่นชนิดหนึ่งแล้วซิงตาใส่หลานสาวด้วยความหมั่นไส้ “ถ้าไม่โทรศัพท์ไปตาม เคยคิดจะมาหายายแก่ๆ คนนี้บ้างไหม”

“คิดทุกลมหายใจ” รอฤกษ์พูดพลางยิ้มกว้าง

เจ้าของบ้านจุฬามณีพงศ์ส่ายหน้า “คิดหรือว่าพูดประจบแบบนี้จะทำให้ยายใจอ่อนแล้วมองเราดีขึ้น ดูท่าดูทางซิ แก่ไม่หาย”

“โอ้...ยายคะ มาจนถึงบ้านนี้แล้วยังทำใจกับรูปลักษณ์ภายนอกของหลานรักไม่ได้อีกหรือ” รอฤกษ์พูดเสียงกลั้วหัวเราะ

“เรานะมันดีอ้อ ยายถามจริงเถอะ เป็นเจ้าของสนามยิงปืน วันๆ มีแต่เสียงปืนบั้งๆ มันดีตรงไหน อยู่กับปืนพาหน้าไม้ทุกวัน มันสนุกมากนักรึแล้วดูเอานะ...” คุณหญิงเสาวรสหยุดพูด จ้องเขม็งไปยังเสื้อยืดสีเขียวหม่นที่หลานสาวสวมใส่ “นี่มันชุดอะไร เหมือนคนเพิ่งหลุดออกมาจากดงหญ้า”

รอฤกษ์หัวเราะ “ตอนนี้เขากำลังฮิตชุดแนวการอนุรักษ์ธรรมชาติอยู่ค่ะยาย”

“ต้องเป็นการอนุรักษ์ธรรมชาติที่หนักแน่นสาหัสมากเลยใช้ไหม สภาพเสื้อผ้ามันถึงเหมือนไม่ได้โดนน้ำมาสักอาทิตย์” คุณหญิงมองหลานสาวสุดที่รักแล้วส่ายหน้าเบาๆ อย่างระอาใจนิดๆ

รอฤกษ์เลิกคิ้ว ก่อนจะยิ้มกว้าง “ตัวนี้ยังไม่ใช่ตัวเก่งนะคะยาย ถ้ายายได้เห็นตัวเก่งของฤกษ์ รับรองได้เลยว่ายายจะดีใจยิ่งกว่านี้”

“นี่แม่คุณ ยังกล้ามีหน้ามาพูดอีกหรือ แม่เราเขาไม่บ่นเรามั่งหรือนะ” คุณหญิงเสาวรสพูดเสียงอ่อนใจกับนิสัยของหลานสาวตัวดีที่ผ่าเหล่าผ่ากอมากที่สุดใ้ตระกูล

“เมื่อก่อนก็มีบ่นเป็นระยะๆ ค่ะ แต่หลังๆ มาเนี่ย ถ้าไม่ชินจนพูดไม่ออกก็คงเมื่อไปตามกาลเวลา” รอกฤษ์พูดยิ้มๆ สมัยก่อนโน้นมารดาของเธอบ่นแล้วบ่นอีกเรื่องการแต่งกายง่ายๆ ตามแบบฉบับของเธอ แต่พอเวลาผ่านไปพักใหญ่เมื่อรู้ว่าบ่นไปแล้วก็ไม่มีอะไรดีขึ้น หรืออีกนัยหนึ่งอาจทำได้แล้วหรือไม่ก็ชินชากับภาพลักษณ์ของลูกสาว มารดาคนสวยจึงเลิกบ่นไปโดยปริยาย

“ไม่อยากเชื่อว่าผู้หญิงเจ้าระเบียบอย่างแม่เราจะทำได้ ราชันนั้นะ เลื่อยบันไดหนึ่งก็โวยวายไม่กล้าใส่ออกจากบ้าน แล้วนี่ดูลูกสาวสิ แม่เราคงคลั่งแน่ถ้ามาเห็นสภาพนี้ เราเนี่ยน่าจะสลับนิสัยการแต่งตัวกับเจ้ารอบทิศนะ ราชันก็เล่าเรื่องแต่งตัวซะเหลือเกิน ส่วนยายรับขวัญวันๆ ก็จมอยู่กับกองหนังสือ แม่เราคงจะเป็นป्ली้มมากนะ ที่เลี้ยงลูกแล้วมีนิสัยหลากหลายได้ขนาดนี้” คุณหญิงเสาวรสพูดเสียงอ่อนใจกับสามพี่น้องที่มีนิสัยไปคนละทิศละทาง

รอกฤษ์หัวเราะร่วนเสียงดังอย่างชอบใจกับคำพูดของยาย รอบทิศพี่ชายของเธอได้รับนิสัยและหน้าตาจากมารดาเต็มๆ เป็นนายทหารหนุ่มหล่อที่รักความเป็นระเบียบทางการแต่งกายอย่างสูงสุด ส่วนรับขวัญน้องสาวคนสุดท้อง นิสัยธรรมดาที่สุดในบรรดาสามคนพี่น้องแต่เป็นคนทีฉลาดที่สุดเหมือนกัน ซึ่งสรุปได้ว่าลูกบ้านนี้มีพฤติกรรมกระจัดกระจายกันสุดๆ

คุณหญิงเสาวรสมองหน้าหลานสาวแล้วส่ายหัว หยุดถอนใจและพิจารณาอีกฝ่ายนิดหนึ่ง จากนั้นก็ตัดสินใจออกจตุประสงค์ที่เรียกให้มาหาในวันนี้

“ถ้ายายขอร้องฤษ์ให้ทำอะไรให้ยายสักหน่อย จะทำให้ยายได้ไหมลูก” คุณหญิงเสาวรสเอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

รอกฤษ์เลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย รับผิดชอบต่อรูปร่าง “ขอให้ฤษ์รู้จักก่อนดีกว่าค่ะว่ายายจะให้ทำอะไร เกิดยายขอให้ฤษ์แต่งงานกับผู้ชายหน้าตาครีမ်ฟ้าครีမ်ฝนสักคน แล้วฤษ์ผลอรับปากไป มีหวังฝนคงได้ถล่มกลางงาน

และงานนี้คงมีน้ำท่วมปนเสียงสะอื้นแน่”

“นี่เมื่อรฤกษ์ ยายไม่คิดจับเราไปแต่งงานหรือกะ ยายสงสารผู้ชายคนนั้น” คุณหญิงเสาวรสส่งค้อนพร้อมเอ่ยประชด

“แหม...ยาย ฤกษ์ก็ต้องป้องกันตัวเอาไว้ก่อน รู้สึกว่าคราวที่แล้ว ถ้าฤกษ์จำไม่ผิด ฤกษ์รับปากยายโดยไม่ถามก่อน ผลออกมาทำเอาฤกษ์นอนสะดุ้งตื่นกลางดึกไปตั้งสองอาทิตย์” รอฤกษ์ย้อนอดีตสมัยเก่าปีที่แล้ว ที่ยายของเธอขอร้องให้แต่งงานชู้ไทยไปร่วมงานแต่งงานของลูกพี่ลูกน้องแถมในวันนั้นเธอยังต้องตกกระไดพลอยโจนกลายเป็นเพื่อนเจ้าสาวจำเป็น เพราะเพื่อนเจ้าสาวตัวจริงเกิดท้องเสียกะทันหัน และพองานแต่งงานจบลงเล่นเอาเธอนอนฝันร้ายติดกันเจ็ดวันรวด แถมยังคันผิวหนังต่อเนื่องไปอีกแปดวัน

คุณหญิงเสาวรสค้อนขวับใส่หลานสาวอย่างหมั่นไส้

รอฤกษ์มองยายแล้วอมยิ้ม “ว่าแต่ยายจะให้ฤกษ์ทำอะไรละ”

คุณหญิงเสาวรสถอนใจอีกครั้ง เอ่ยด้วยน้ำเสียงที่แสดงถึงความหนักใจเป็นอย่างมาก “ยายอยากให้คุณไปช่วยดูแลลูกของเมขลาคะได้ไหม”

รอฤกษ์ชะงัก พุดอะไรไม่ออกทันทีเมื่อได้ยินคำขอนี้

“พวกเด็กๆ ต้องการคนดูแล” คุณหญิงเสาวรสปุดเสียงขริมิ ในแวตายังมีร่องรอยของความเสียใจเมื่อต้องเอ่ยถึงเมขลา หลานสาวที่เสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุพร้อมสามีเมื่อหกเดือนก่อน ทำให้ลูกๆ ทั้งสามกลายเป็นเด็กกำพร้า และตอนนี้อยู่ในความดูแลของลุงของเด็กๆ ที่ต่างจังหวัด

“ฤกษ์ช่วยยายหน่อยเถอะลูก ยายส่งพี่เลี้ยงไปไม่รู้ก็คนต่อก็คน ก็ไม่มีใครทนอยู่ได้เกินอาทิตย์ ยายกลัวเหลือเกินว่าพวกเด็กๆ จะกลายเป็นเด็กมีปัญหา” คนเป็นยายเอ่ยแถมขอร้อง

“แต่ฤกษ์เลี้ยงเด็กไม่เป็น แถมยังไม่เคยเลี้ยงเด็กด้วย” รอฤกษ์ค้ำเสียงอ่อย

“ยายรู้ว่าฤกษ์ไม่เคยเลี้ยงเด็ก แต่ยายเชื่อมั่นว่าฤกษ์ทำได้ ความรัก

จะชนะทุกสิ่ง ฤกษ์ทำได้แน่นอน” คุณหญิงเสาวรสปุดอย่างมั่นใจ

รอฤกษ์ขมวดคิ้วทำหน้าเหมือนคิดหนักมาก เมขลาเป็นลูกสาวคนเดียวของป้า และป้ากับลุงเสียชีวิตไปหมดแล้ว ดังนั้นลูกพี่ลูกน้องของเธอจึงเหลือแต่พวกเธอเป็นญาติเท่านั้น

คุณหญิงเสาวรสมองหน้ารอฤกษ์ที่กำลังล้งเล พูดต่อด้วยน้ำเสียงสลดแถมเศร้าใจ “สงสารเด็กๆ เสียทั้งพ่อทั้งแม่ ปานนี้ไม่รู้จะเป็นยังงัยบ้าง เด็กพวกนั้นเป็นญาติของเรานะลูก ถ้าเราไม่ดูแลให้ความรัก พวกแกก็คงไม่มีใครอีกแล้ว”

รอฤกษ์มองหน้ายายแล้วพูดอย่างล้งเล “ตอนนี้อยู่กับลุงไม่ใช่หรือคะ และถ้าฤกษ์จำไม่ผิด ผู้ชายคนนั้นเป็นคนยืนยันเสียงแข็งเองว่าจะดูแลพวกแกเอง”

“ผู้ชายกับผู้หญิงไม่เหมือนกัน แล้วผู้ชายบ้านนั้นวันๆ เอาแต่บ้งานเด็กๆ จะได้รับความอบอุ่นจากที่ไหน” คนที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมาเจ็ดสิบกว่าปีพูดอย่างรู้ดี

รอฤกษ์เลิกคิ้ว “ยายวางสายสืบไว้ที่บ้านนั้นหรือคะ”

คุณหญิงเสาวรสปักหน้าเบาๆ เอ่ยอย่างแน่วแน่ “ยายต้องกันเอาไว้ก่อน จนกว่ายายจะแน่ใจว่าเด็กๆ อยู่กันอย่างปลอดภัยและมีความสุขจริงๆ ไม่ใช่มีความสุขแค่ชั่วคราว”

รอฤกษ์มองหน้ายายพลางคิดว่าแล้วเซียว เธอจำได้ว่าเมื่อหกเดือนที่แล้วยายอยากได้หลานๆ มาดูแลเอง แต่ติดที่ลุงของเด็กๆ ไม่ยอม เรื่องนี้ทำให้ยายของเธอเคืองหน้าดูแต่ก็ทำอะไรไม่ได้ สุดท้ายก็จำใจต้องปล่อยให้ผู้ชายหน้าโหดคนนั้นเลี้ยงเหลนๆ ไป

“หมายความว่าตอนนี้เด็กๆ ไม่มีความสุขหรือคะยาย” รอฤกษ์ถามเริ่มนึ่วหน้าเมื่อนึกภาพหลานๆ ที่เรียบร้อยทั้งสามคนนั่งเรียงกันด้วยใบหน้าเศร้าหมองและขาดความสุขโดยสิ้นเชิง

“ความสุขนับวันจะยิ่งลดน้อยลง” คุณหญิงเสาวรสปุดเสียงเบา

แวตตาลาดูเคঁร่าและอ่อนล้า

“ผู้ขายคนนั้นทำตัวร้ายกาจไม่เหมาะสมหรือคะ” รอฤกษ์ถามอีกครั้ง หน้เสียงเริ่มแข็งขึ้นเล็กน้อย เธอจะไม่ขอทนต์ัดขาดหากหลานๆ ของเธอ ฎกรังแก

“ไม่เชิงร้ายกาจหรอก แต่ว่า...” คนเป็นยายถอนใจเบาๆ “ปล่อยปลละ เลยจนเด็กๆ ขาดการดูแลที่ดี ยายรู้สึกไม่ดีเลยถ้าต้องปล่อยให้เด็กสาม คนโตขึ้นมาอย่างลุ่มๆ ดอนๆ”

รอฤกษ์ขมวดคิ้ว เรื่องมันร้ายแรงกว่าที่เธอคาดไว้เสียอีก ผู้ขาย ที่รับอาสาเลี้ยงหลานๆ ด้วยตัวเอง ทั้งยังให้คำมั่นสัญญาอย่างหนักแน่นว่า จะดูแลอย่างดีที่สุด ผ่านไปเพียงแค่วันไม่กี่เดือนสายก็ออกแล้วหรือ

“ฤกษ์ทำเพื่อยายหน่อยได้ไหมลูก ยายคงนอนตายตาไม่หลับแน่ถ้า ลูกๆ ของเมขลาต้องเผชิญกับชะตากรรมแบบนี้” คุณหญิงเสาวรสพูดเสียง เกรือ หยดน้ำตาจวนเจียนจะไหล

“ฤกษ์...” รอฤกษ์อีกๆ อักๆ

“นะลูก” คุณหญิงเสาวรสเอ่ยขอเสียงสั้น ดวงตามีน้ำตาคลอหน่วย

รอฤกษ์ขมวดคิ้ว มองหน้ายายที่เหมือนฝากความหวังสุดท้ายไว้ที่เธอ แล้วพูดไม่ออก ทำได้แค่เพียงถอนใจเบาๆ หนึ่งครั้ง ก่อนตอบอย่างขัดความ ต้องการของอีกฝ่ายไม่ได้

“คะ”

คุณยายที่ฝากความหวังไว้ที่หลานสาวเกือบจะหลุดยิ้มออกมา แต่ ต้องซ่อนอาการดีใจเอาไว้แล้วกลบเกลื่อนด้วยมาดนิ่งขมึนเพื่อป้องกัน หลานสาวเปลี่ยนใจ

“ถ้ายายจะยิ้ม ฤกษ์ก็ไม่ว่านะคะ ยังไงฤกษ์ก็รับปากไปแล้ว” รอฤกษ์ หรีตา พูดอย่างรู้ทัน

“ถ้ายายจะยิ้มก็เป็นรอยยิ้มของความโล่งใจมากกว่า ที่จะเห็นเด็กๆ มีคนดูแลที่รักพวกแกจริง” คุณหญิงเสาวรสยิ้มคล้ายดีใจแทนหลานๆ

รอฤกษ์เลิกคิ้ว หรี้ตามองยายอย่างจับผิด “แน่ใจนะคะว่ายายโหลงใจ และดีใจแทนเด็กๆ ไม่ใช่โหลงใจที่หลอกล่อฤกษ์ให้รับปากได้สำเร็จ”

“คิดมากน่ายายฤกษ์ อย่างยายนะหรือจะไปหลอกคนฉลาดอย่างเรา ได้สำเร็จ” คนโดนรู้ทันค้อนขวับ

รอฤกษ์หัวเราะ ยกคิ้วให้คนเป็นยายอย่างรู้ทันเหมือนกัน

คุณหญิงเสาวรสร่ายหัวกับท่าทางของหลานสาว “ไปอยู่ที่ไหน อย่าได้ไปยกคิ้วหัวตาเป็นต้นแบบไม่ดีให้หลานๆ เห็นเด็ดขาด กิริยาอะไรที่ กุลสตรีเขาไม่นิยมใช้กันก็เก็บๆ เอาไว้ อย่าไปแสดงให้หลานๆ ตกใจ เรา รู้ใช้ใหม่ นายอารามเขาประกาศโครมๆ ว่าจะเลี้ยงหลานๆ ให้เป็นสุภาพสตรี สุภาพบุรุษที่ดี ยายไม่ยอมให้หมอนั้นมาต่อว่า ว่ายายส่งเราไปทำให้หลานๆ เขาต้องหลุดกรอบที่วางไว้”

รอฤกษ์กลอกตามองเพดานห้อง นึกถึงหน้าชายหนุ่มที่เธอเคยเจอ เมื่อนานมากๆ และมันนานเสียจนกระทั่งหน้าตาได้เลื่อนหายไปจากความทรงจำแล้ว รู้เพียงแต่ว่าเป็นผู้ชายที่ทำหน้าเย็นเยือกได้อย่างไรซึ่งความรู้สึกใดๆ มากที่สุด ขนาดวันงานแต่งงานน้องชายตัวเองก็ยังไม่หันหน้าเงยขึ้นเห็นถึงสิ่งจวนเหมือนเป็นแขกผู้จำใจต้องมาร่วมงาน

“ที่สำคัญ ยายฝากเราจับตาดูนายอารามนั้นไว้ด้วย ถ้าเห็นเขาขาด คุณสมบัติที่จะเลี้ยงหลานๆ ให้ได้ดีก็ส่งข่าวมาบอกยาย ยายจะได้จัดการเอาหลานๆ คืนมา” คุณหญิงเสาวรสรพูดเสียงขึงขัง แหวตาเต็มไปด้วยความแน่นหนาที่รู้ว่าอีกฝ่ายบอกพร่องในการเลี้ยงดูเด็กๆ

“ได้ค่ะยาย ฤกษ์จะเฝ้าจับผิดทุกๆ การกระทำ รับรองว่าจะไม่ให้เสียชื่อหลานของคุณหญิงเสาวรสรผู้มีตากับหูเป็นไรลับประรดขนาดใหญ่เด็ดขาด” รอฤกษ์ทำเสียงขึงขังตามยาย แต่แววตาเปล่งประกายล้อเลียนอย่างซ้ำๆ

“ยะ แม่ออฤกษ์” คุณหญิงเสาวรสรค้อนจนไม่รู้จะค้อนอย่างไรกับหลานสาวที่ชอบแหย่ชอบยั่วคนนี้

รอกฤษ์ยิ้ม “แล้วยายจะให้ฤษ์ไปวันไหนคะ”

“เร็วที่สุด พรุ่งนี้ได้เลยยิ่งดี” คุณหญิงเสาวรสตอบอย่างคนใจร้อน

“พรุ่งนี้! ไม่เร็วไปหน่อยหรือคะยาย” รอกฤษ์เลิกคิ้ว ไม่อยากเชื่อว่ายายของตนจะรีบร้อนขนาดนั้น

“เวลาไม่เคยรออะไร” คุณหญิงเสาวรสเอ่ยเหมือนอยากเร่งรัดให้รอกฤษ์รีบไปให้เร็วที่สุด

“โอ้ ยายคะ ข้าไปสักอาทิตย์หนึ่งคงไม่เป็นไรหรอกมั้งคะ ยังไงความรักก็ชนะทุกสิ่งอยู่แล้ว” คนโดนเร่งรัดให้ไปเร็วที่สุดตอบแล้วยิ้มกริม

คนที่เคยเอ่ยคำนี้มาก่อนถลึงตาใส่หลานสาวตัวดี และพูดต่อด้วยน้ำเสียงอ่อนนอกอ่อนใจ “ไม่รู้ว่ายายคิดถูกหรือคิดผิดที่ส่งเราไปที่นั่น แต่ยังไงก็ช่วยกลับมาให้ครบสามสิบสองนะยายฤษ์”

“ขอบคุณสำหรับความห่วงใยนะคะยาย รับรองว่าฤษ์จะไม่ทำให้ยายผิดหวังเด็ดขาด สามสิบสองต้องอยู่ครบและกลับมาครบถ้วนสมบูรณ์แน่นอน” รอกฤษ์เอ่ยเสียงกลัวหัวเราะ

คนเป็นยายสายหัวกับวาจของหลานสาว และเมื่อนึกขึ้นได้จึงเอ่ยเตือน “พอไปถึงที่นั่นให้เราระวังตัวไว้ด้วยนะยายฤษ์ คำพูดคำจากร้อยแปดกวนนายอารามให้มากนัก รู้ไหมว่าลุงของหลานๆ เรานะ ขึ้นชื่อว่าดูมากแค่นี้”

“ดูแค่นี้หนฤษ์ก็ไม่หวั่นไหวหรอกคะยาย ยังไงฤษ์ก็มีภูมิคุ้มกันเกี่ยวกับความดูพอดัว” รอกฤษ์พูดยิ้มๆ อย่างไม่กลัวความดูของบุคคลที่ถูกวาดพิง

คุณหญิงเสาวรสมองรอกฤษ์อย่างพอใจ เมื่อไม่เห็นความหวาดกลัวหรือหวั่นเกรงใดๆ ปรากฏอยู่ในแววตาของหลานสาว ถ้าจะมีใครสักคนเป็นหลักให้เด็กๆ ได้เติบโตอย่างแข็งแกร่ง และได้รับความรักความอบอุ่นอย่างพอเพียงก็มีเพียงหลานสาวคนนี้นั่นแหละ

“ยายจะเอาใจช่วย”

รอฤกษ์ยิ้มกว้าง ก่อนจะหรีดตาลเล็กน้อยอย่างเจ้าเล่ห์ “เปลี่ยนจากเอาใจช่วย เป็นเงินสักล้านสองล้านได้ไหมคะยาย ฤกษ์จะได้มีกำลังใจอีกเต็มขึ้นมาอีกสักนิด”

“งก” คุณหญิงเสาวรสพุดสั้นๆ เพียงคำเดียว

คนงกหัวเราะเร่าเรียง “โธ่ยาย ฤกษ์จะไปบุกบ้านคนอื่นก็ต้องมีปัจจัยติดตัวไปนิดหน่อย ไม่อย่างนั้นเสียชื่อคุณหญิงเสาวรสมทนนะคะ”

คุณหญิงเสาวรสค้อนหลานสาวอย่างหมั่นไส้อีกรอบ

รอฤกษ์เลิกคิ้วพลาบแม่มืออย่างขำๆ คุณยายวัยเจ็ดสิบกว่าจึงตีมือหลานสาวหนึ่งครั้ง ก่อนจะพุดเสียงเฉียบ

“ไม่ให้”

รอฤกษ์ร้องโอดโอย รีบเอามือกุมหัวใจทำท่าราวกับปวดร้าว “ยายใจร้าย”

คุณยายใจร้ายถลึงตามองลอดแว่นสายตา สายหัวด้วยความระอาใจนิดๆ กับท่าทางโอเวอร์แอกตึงที่หลานสาวจงใจแสดงออก จากนั้นก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความหวัง

“ไปถึงที่นั่นต้องส่งข่าวมาทุกวันนะ ยายเป็นห่วง”

“ได้ขอรับ ครับผม” รอฤกษ์ยิ้มรับคำเสียงหนักแน่น เธอจะต้องทำงานนี้ให้สำเร็จ เพื่อความสบายใจของผู้เป็นยาย

คล้อยหลังที่รอฤกษ์ลากลับไป คุณหญิงเสาวรสก็ถอนใจอย่างโล่งอกถึงแม้หลานสาวหัวๆ คนนี้จะไม่เคยเลี้ยงเด็กมาก่อน แต่มีนิสัยมุ่งมั่นสู้ไม่ถอยที่ติดตัวมาตั้งแต่ยังเด็ก และแม่จะไม่ใช้คนที่นิสัยอ่อนโยนแต่ก็ไม่ใช้คนแข็งกร้าว ทำให้เธอมั่นใจว่ารอฤกษ์จะทำได้

“หวังว่าเราจะไม่ทำให้ยายผิดหวังนะยายฤกษ์” คุณหญิงเสาวรสพึมพำ

“คุณหนูฤกษ์ต้องทำได้แน่ค่ะคุณหญิง” ประนอม คนใกล้ชิดของคุณหญิงเสาวรสเดินเข้ามาในห้องพร้อมทั้งนำน้ำมะพร้าวมาวางบนโต๊ะ “คุณฤกษ์เอามาฝากค่ะ เห็นคุณฤกษ์เธอแข็งแรงๆ อย่างนี้ก็เถอะค่ะ แต่จริงๆ

เธอเป็นคนน่ารักมาก ดิฉันคิดว่าเธอจะต้องรักและปกป้องเด็กๆ ได้ดีแน่”

“ฉันก็หวังว่าจะเป็นอย่างนั้น ยายฤกษ์นะที่ปกป้องจะตาย จำวีรกรรมสมัยเด็กประณมของยายฤกษ์ได้ไหมละ ดูเอาเถอะตัวก็นิดเดียวแต่กล้าไปต่อยกับเด็กผู้ชายตัวโตกว่า เด็กผู้ชายคนนั้นก็เหลือเกินชอบมาแกล้งมาเหยียด ขวัญประจำ ส่วนรายนั้นก็ขี้แวงเกิน อะไรนิดอะไรหน้อยก็วิ่งไปหลบหลังพี่สาว ส่วนเจ้ารอบทิศพี่คนโตก็เอาแต่ทำหน้าที่คุมขุมผู้คนไปวันๆ บ้านนี้สามคนสามแบบจริงๆ” คุณหญิงเสาวรสพูดถึงวีรกรรมของสามพี่น้อง

ประณอมยิ้ม “แต่ทุกคนก็ได้ตั้งใจนะคะ”

คุณหญิงเสาวรสพยักหน้า แต่ก็พูดต่อด้วยน้ำเสียงอ่อนใจ “ใช่ แต่มันจะได้ตั้งใจว่านี่ ถ้าแต่ละคนจะได้แต่งงานแต่งงานกันไปบ้าง ฉันละห่วงใจจริงๆ ว่าสามพี่น้องจะรวมตัวกันเกาะคานเหินแค้น จนไม่มีใครยอมปล่อย”

“ไม่หรอกค่ะ คุณๆ ยังเด็กกันอยู่เลย” ประณอมพูดยิ้มๆ

“เด็กอะไรกัน เจ้ารอบทิศนะสามสิบกว่าแล้ว ส่วนยายฤกษ์อีกไม่กี่ปีก็จะสามสิบ แล้วนิสัยแข็งๆ หัวๆ อย่างนี้จะไปหาใครที่ไหน ส่วนยายรับขวัญนั้นยิ่งไม่ต้องพูดถึง วันๆ เอาแต่หมกตัวอยู่กับกองหนังสือ วุ่นอยู่กับตำราแทบไม่ได้เจอผู้คนสักนิด สุดท้ายคงไม่แคล้วจับมือกันขึ้นคานทุกคน” คุณหญิงเสาวรสเอ่ยอย่างหนักใจแกมเป็นห่วงอนาคตของหลานๆ ทั้งสามคน

“เชื่อเถอะคะคุณหญิง น่ารักอย่างคุณๆ ทั้งสาม ใครมองข้ามก็ถือว่าไร้वासนา” ประณอมเอ่ยอย่างเชื่อมั่นในความน่ารักของสามพี่น้อง

คุณหญิงเสาวรสมองแม่บ้านที่อยู่ด้วยกันมานั้นนานแล้วสายหัว ถ้าจะมีใครสักคนรักและลำเอียงเข้าข้างสามพี่น้องที่สุดก็ต้องประณอมคนนี้เท่านั้น

“ลำเอียงเกินไปหรือเปล่าละ”

คนที่รู้ตัวว่าลำเอียงมากอมยิ้ม “โอ้ คุณหญิงคะ นอมเลี้ยงคุณๆ มา

กับมือ มันก็ต้องมีบ้างเป็นธรรมดาที่จะเอนเอียงสักเล็กน้อย”

“เล็กน้อยอะไรกันยะ อย่างนี้เขาเรียกว่าคำว่า ไม่มีการเอียงแม้แต่นิดเดียว เด็กพวกนั้นทำอะไรเป็นที่ไปหมดทุกอย่าง” คุณหญิงเสาวรสพูดตักคอ

ประนอมหัวเราะเขินๆ “โอ้ คุณหญิง ก็นอมรักของนอมนี่คะ แต่ไม่แฉะคะ ไปเลี้ยงหลานหนนี้ คุณหนูฤกษ์อาจเจอคนดีๆ สักคนก็ได้”

“หวังว่าคนดีๆ ที่พูดถึงคงไม่ใช่ นายอารามนั้นหรอกนะ แต่ไม่ตีกันตายฉันก็ถือว่าเป็นบุญแล้ว คุณหนูฤกษ์ที่แสนดีของเราเนะ ยอมใครชะที่ไหนแต่คิดๆ ไปแล้วในสถานการณ์แบบนี้ฉันลืดยายฤกษ์ก็ถือว่าได้เปรียบอยู่เล็กน้อย และฉันมั่นใจว่ายายฤกษ์ไม่มีทางขอให้ใครมาโขกสับเอาได้ง่ายๆ แน่” คุณหญิงเสาวรสเอ่ยยิ้มๆ อย่างมั่นใจว่าหลานสาวจะเอาตัวรอดไปได้

ประนอมยิ้มและพยักหน้าเห็นด้วย เด็กหญิงรอฤกษ์หัวโลกตัวน้อยๆ ของบ้านวรบรรพพันธ์ ที่บัดนี้เติบโตเป็นหญิงสาวที่น่ารักแต่เต็มไปด้วยความเด็ดเดี่ยว จะไม่มีทางยอมปล่อยให้ใครมารังแกง่ายๆ แน่

ช่วงหัวค่ำ เมื่อรถยนต์สีดำแล่นเข้าไปจอดในโรงรถของบ้านวรบรรพพันธ์เรียบร้อย รอฤกษ์ก็เห็นพี่ชายที่ไม่ได้กลับบ้านมากกว่าหนึ่งอาทิตย์ลงมาจากรถด้วยสภาพยับเยินไปทั้งตัว

“แน่ใจหรือว่าเป็นคุณชายรอบทิศผู้ส่งงามทุกกระเบียดนิ้ว” รอฤกษ์เลิกคิ้วพรางกวาดสายตามองให้แน่ใจว่าคนตรงหน้าใช่พี่ชายสุดเนียบของตนเองหรือไม่

คนที่เนื้อตัวมอมแมมสุดๆ มองหน้าคนพูด ก่อนจะถอนใจเอือกอย่างเบื่อหน่าย “ขอไปอาบน้ำก่อน สกปรกแบบนี้ไม่สะดวกคุยด้วย”

รอฤกษ์หัวเราะหึๆ มองตามหลังพี่ชายที่รักความสะอาดเดินลืมหายไป เหมือนเจ้าตัวจระบีไม่ได้หากว่ามีใครสักคนมาเห็นตนเองในสภาพนี้เข้า

หนึ่งชั่วโมงต่อจากนั้น รอฤกษ์ที่กำลังทำหน้าที่เจ้าหน้าที่หน่วยชุดซีดเพราะต้องรอพี่ชายอาบน้ำก็สายหัวเมื่อเห็นคนที่รอเดินลงมาจากชั้นบนในชุดลำลองอย่างเป็นทางการมาก

“เดี๋ยวก็จะเข้านอนแล้ว พี่ทิศยังจะแต่งตัวเต็มยศอีกหรือ” รอฤกษ์ไม่อยากจะเชื่อว่าพี่ชายตนเองจะสวมชุดรัดกุมเสมือนประหนึ่งที่กำลังจะออกไปท่องเที่ยว

รอบทิศไหวไหล่ ตอบน้องสาวด้วยท่วงท่าสบายๆ “ก็แค่ชุดอยู่บ้าน”

“หา! เนี่ยนะชุดอยู่บ้าน” รอฤกษ์พูดพลางกลอกตา

คนที่สวมกางเกงสีดำ เสื้อโปโลแขนสั้นสีชมพูอ่อน ที่รีดเรียบกริบอย่างดี และบอกว่าเป็นแค่ชุดอยู่บ้านสายหัวเบาๆ ก่อนจะเอ่ยถามอีกฝ่าย “ตกลงมีอะไรถึงโทรศัพท์ไปหา”

รอฤกษ์ถอนใจหนึ่งครั้งแล้วพูดเข้าเรื่อง “ฤกษ์จะไปต่างจังหวัดพักใหญ่ ถ้าพี่ทิศว่างๆ ช่วยเข้าไปดูสนามยิงปืนฤกษ์ดีให้ด้วยนะ”

รอบทิศเลิกคิ้ว ถามกลับเสียงเข้มตามประสานทรวงน้อง “จะไปไหนกับใคร เมื่อไหร่ นานแค่ไหน”

คนถูกถามแอบทำหน้าที่เพลี่ยกับคำถามสุดเขี้ยบ แต่ก็ยอมตอบทุกคำถาม “ไปไร่รามลักษณ์ คนเดียว อาทิตย์หน้า ไม่รู้วันกลับ”

รอบทิศขมวดคิ้วยิ่งขึ้น เมื่อได้ยินคำตอบสุดท้ายของน้องสาว “ไม่รู้วันกลับ? จะไปเป็นเมียนายอารามนั่นหรือไง ถึงจะอยู่อย่างไร้จุดหมาย”

“เฮ้ยพี่ทิศ! พูดไปนั่น” รอฤกษ์สายหัวกับคำพูดที่แสนจะไม่เอาไหนของพี่ชาย

“ไม่ ฉันไม่ให้ไป!” รอบทิศห้ามเสียงแข็ง

“งานนี้พี่ทิศไปบอกยายแล้วกัน เพราะฤกษ์ได้รับคำร้องขอมาเป็นกรณีพิเศษ”

“ยายหรือ ยายให้ไปทำอะไร” รอบทิศเอ่ยเสียงเบาลงมานิดหนึ่งเมื่อรู้ว่าใครเป็นคนอยู่เบื้องหลังที่ทำให้น้องสาวต้องไปที่ไร่รามลักษณ์

“เลี้ยงเด็ก” รอดฤกษ์ตอบสั้นๆ ง่ายๆ เพราะรู้ว่ารอบทิศจะเข้าใจ ความหมายที่ตนเองต้องการจะสื่อ

คนที่เข้าใจในทันทีถอนใจเฮือกใหญ่ ก่อนจะบ่นพึมพำอย่างซัดใจชนิดๆ “ยายนึกยังไงถึงให้คนไม่เคยเลี้ยงเด็กไปเลี้ยงเด็ก มันจะรอดหรือ”

รอดฤกษ์มองหน้าพี่ชายแล้วถอนใจตาม “ยายบอกว่าความรักจะชนะทุกสิ่ง”

“อย่างแคะหรือ ไม่เกินสามวัน รักกระเจิง” รอบทิศพูดด้วยน้ำเสียงหมั่นไส้ “ไม่เชื่อถือประโยคนี้เด็ดขาด

“โหย พี่ที่ศพุดอย่างนี้ดูถูกกันเกินไปหรือเปล่า” พุดจบรอดฤกษ์ก็แยกเขี้ยวใส่พี่ชาย

รอบทิศปรายตามองน้องสาวด้วยกิริยาหมิ่นๆ “เลี้ยงเด็กไม่ใช่ซักผ้าที่จะเอาเข้าเครื่องแล้วนักรอ ฉันเคยเลี้ยงน้องมาสองคน ขอบอกว่างานหินมาก ยิ่งคนหนึ่งต้องเจียบ ส่วนอีกคนต้องเปิดเผย บางครั้งฉันยังเคยแวนๆ อยากเอาชี้หมายดปากเด็กสองคนนั่นเลย”

“โหดจริงๆ พี่ชายฉัน” หนึ่งในเด็กสองคนที่เป็นคนต้องเปิดเผยพุดยิ้มๆ พร้อมยกคิ้ว

“ตกลงจะไปจริงๆ ใช่ไหม” รอบทิศถามย้ำด้วยน้ำเสียงไม่ชอบใจเท่าไรนัก

รอดฤกษ์พยักหน้าตอบอย่างตัดสินใจดีแล้ว “ไป ฤกษ์ไม่อยากให้หลานกลายเป็นเด็กมีปัญญา ยายจะได้สบายใจด้วย”

รอบทิศมองหน้าน้องสาวแล้วนิ่งไปอีตใจ ก่อนตอบรับการตัดสินใจครั้งนี้ของรอดฤกษ์ด้วยการพยักหน้าเบาๆ

“ถ้าอย่างนั้นก็ระวังตัวไว้ด้วย มีปัญหาอะไรก็โทร. มาบอก แล้วอย่าไปหลงเสน่ห์ผู้ชายอย่างนายอารามนั่นเด็ดขาด เข้าใจไหม” รอบทิศเตือนเสียงเข้ม

“เข้าใจและรับทราบครับผม!” รอดฤกษ์ยิ้มตอบรับเสียงแข็งขัน

“ดี แล้วจำไว้ด้วย นอกจากคนในครอบครัว ผู้ชายหน้าไหนที่ไว้ใจไม่ได้ทั้งนั้น นายอารามนั้นก็เหมือนกัน เห็นหน้าก็รู้แล้วว่า...เป็นผู้ชายไม่ได้เรื่อง” คนเป็นพี่เอ่ยเสียงขึงขังอีกครั้ง

“ต้องอย่างพี่ที่คิดใช้ใหม่ถึงเรียกว่าเป็นผู้ชายได้เรื่อง” รอกฤษย์ยกคิ้ว ย้อนถามคนที่หวงน้องเหลือเกิน

“แน่นอน คนอย่างรอบทิศเป็นผู้ชายที่ได้เรื่อง...ทุกอย่าง” รอบทิศยิ้มมุมปาก ตอบเสียงโธ่ทีเดียว

“โหย พี่ที่คิดล้ำพูดอย่างไม่มีอายสักนิด แน่มาก” รอกฤษย์ส่ายหัวกับความหลงตัวเองของพี่ชายที่แสนดีมาก

“เรื่องจริง ฉันจะอายุทำไม” คนพูดเรื่องจริงยกไหล่อย่างไม่สนใจ จากนั้นจึงเอ่ยถามถึงน้องสาวอีกคน “แล้วนี่อายุขวัญไปไหน กลับบ้านหรือยัง”

“วันนั้นไม่กลับ ไทโร มาบอกว่ามีงานด่วนจะค้างที่หอ”

รอบทิศพยักหน้ารับรู้ และไม่คิดบ่นน้องสาวคนเล็กที่ตั้งใจไปเรียนจนได้รับเหรียญทองดีเด่นทุกปี

“แล้วเราบอกพ่อกับแม่หรือยังว่าจะไปไร่รวมลักษณะ”

“ยังไม่ทันได้บอกพ่อกับแม่ก็ขึ้นเครื่องไปแล้ว คาดว่ารอบนี้คงไปนานหน่อย กำหนดกลับก็ไม่มี” รอกฤษย์ตอบยิ้มๆ เมื่อพูดถึงการไปเก็บตกฮันนีมูนของบิดามารดา

“ถ้าอย่างนั้นก็อย่าเอาเรื่องนี้ไปรบกวนพ่อกับแม่ ปล่อยให้พวกท่านเที่ยวกันอย่างสบายใจ” รอบทิศตัดสินใจไม่เอาเรื่องปวดหัวไปขัดจังหวะความสุขของพ่อกับแม่ “แล้วตกลงเราจะไปที่ไร่รวมลักษณะเมื่อไหร่”

“น่าจะอาทิตย์หน้า ขอฤกษ์เคลียร์งานให้เรียบร้อยก่อน เสร็จเมื่อไหร่ก็ลงไปเลย”

เมื่อรู้วันเวลาที่น้องสาวจะไปแน่นอน รอบทิศก็ถอนใจ “ถ้ามีอะไรไม่ชอบมาพากลก็หอบเด็กๆ กลับมา ไม่ต้องดันทุรังอยู่ต่อ ถ้าทางนั้น

ไม่พร้อมจะเลี้ยงก็เอาหลานๆ กลับมาเลี้ยงที่บ้านเรา อย่างน้อยฉันก็เคยเลี้ยงเด็กตั้งมาสองคน จะเลี้ยงอีกสามคนคงไม่ต่างกันเท่าไร”

“โอเค ฤกษ์ขอประเมินดูก่อน ถ้าทางนั้นเลี้ยงเด็กๆ แบบทิ้งขว้าง ไม่ใช่ดี ฤกษ์ก็จะพาเด็กๆ กลับมา พี่ที่ศรวยจะตาย จ่ายค่าเลี้ยงดูได้ไม่มีปัญหาอะ” ประโยคสุดท้ายรอฤกษ์พูดแล้วยิ้มกริ่ม

รอบทิศเล็กก็พร้อมทั้งทำเสียงฮึในลำคอ แต่ไม่พูดอะไร

“เอ๊ะ หวังว่าฤกษ์ไม่อยู่เหนือพี่ทิศคงไม่กระดี๊กระด๊าตระเวนท่องราตรีทุกคืนนะ อย่างน้อยก็ช่วยอ้อมแรงเอาไว้หน่อย อายุเยอะแล้วระวังจะเสียสุขภาพ” พูดจบรอฤกษ์ก็ยิ้มชอบใจแล้วรีบผลไปอย่างรวดเร็ว

“ไอ้...ฤกษ์” รอบทิศคำรามเสียงต่ำในลำคอ มองตามหลังน้องสาวไปด้วยสายตาหม่นไส้ ก่อนจะส่ายหัวเบาๆ และเอ่ยเพิ่มพ้ำตามมา “สงสารไร้รามลักษณ์ คงถึงคราวไร้จะถูกตีแตก”

๒

สี่ปดาห์ต่อมา หลังจากรอฤกษ์เคลียร์งานทุกอย่างเรียบร้อยก็เก็บกระเป๋าเสื้อผ้ามุ่งหน้าสู่ไร่รามลักษณ์ โชคร้ายเป็นของรอฤกษ์ เพราะก่อนวันออกเดินทางรถยนต์ส่วนตัวเกิดมีปัญหาเครื่องยนต์เสียบกะทันหัน ทำให้เธอต้องเปลี่ยนแผนมานั่งรถโดยสารประจำทางแทน

เป็นเวลาบ่ายกว่า เมื่อรถโดยสารเอกชนสี่เขี้ยวแล่นมาจอดที่หน้าไร่รามลักษณ์ รอฤกษ์ลงมาจากรถที่โดยสารมาจากตัวเมือง และยืนมองป้ายทางเข้าไร่ด้วยสายตาไร้ความรู้สึกใดๆ จากนั้นหลานสาวคุณหญิงเสาวรสก็เดินแบกเป้ไปตามถนน ตามคำบอกกล่าวของชาวบ้านที่ทว่ารถจะให้เดินตามถนนไปเรื่อยๆ ก็จะถึงบ้านรามลักษณ์

สิบห้านาทีต่อมา ท่ามกลางแสงแดดที่ร้อนเปรี้ยง รอฤกษ์ยังคงเดินอย่างใจเย็น ผ่านไปอีกพักใหญ่เสียงร้องเอ็งๆ ที่ดังแว่วๆ อยู่แถวข้างทางทำให้เธอชะงัก และกวาดสายตามองไปรอบๆ ก่อนตัดสินใจเดินไปทางต้นเสียงที่ได้ยิน

“ลูกหมานี่” รอฤกษ์มองลูกหมาที่กำลังตะเกียกตะกายขึ้นจากหลุม

โคลน แต่ติดที่ทางชันเกินไปทำให้เจ้าหมาน้อยขึ้นมาไม่ได้

รอฤกษ์วางเป็ลงบนพื้นก่อนเดินลุยลงไป ในหลุมโคลนแล้วใช้มือคืบหลังคอเจ้าหมาน้อยขึ้นมาวางบนพื้นดินที่แห้งแล้วก็มลงพิจารณาดูสภาพของมัน ลักพาก็ส่ายหัวด้วยความรันทดกับสภาพที่เห็น

“สุดซีเห่ร ดูไม่ได้จริงๆ เฮ้ย...”

พูดไม่ทันจบรอฤกษ์ก็ร้องเสียงหลง เพราะสุนัขแสนซีเห่รที่มีอายุน่าจะไม่เกินสองเดือน ดิ้นสะบัดจนโคลนที่ติดตัวกระเด็นมาเปื้อนใบหน้าของเธอ

“เฮ้ยๆ อยู่นิ่งๆ บอกให้อยู่นิ่งๆ” รอฤกษ์ร้องห้ามแต่ไม่ทัน โคลนกระเด็นมาติดเต็มใบหน้าและเสื้อผ้ามากยิ่งขึ้น

รอฤกษ์ส่ายหัวกับสภาพตัวเอง พลังลุกขึ้นยืนแล้วบ่นอย่างไม่จริงจังนัก “ซีเห่รตัวเดียวไม่พอ อยากมีเพื่อนซีเห่รด้วยซีใหม่ ไอ้ตัวแสบ”

คนที่ซีเห่รเป็นเพื่อนลูกสุนัขตัวแสบซอ้นลูกสุนัขกำพร้าขึ้นมาหนีบไว้ที่เอว อีกมือหยิบเบ้าขึ้นมาสะพายหลังอย่างคล่องแคล่ว จากนั้นก็กลับมาเดินบนถนนต่อ

“ถ้าฉันทิ้งแก่ไว้ แกก็จะกลายเป็นภาระของสิ่งแวลล่อม ฉันว่าฉันคงต้องเอาแก่ไปด้วย อย่างน้อยๆ แกก็จะได้เติบโตโดยห่างไกลคำว่าหมาจรจัด”

หลังจากตัดสินใจแล้วว่า จะรักษาชีวิตของสัตว์โลกตัวน้อยๆ เอาไว้ รอฤกษ์ก็เดินอุ้มลูกสุนัขที่ยังดูไม่ออกจากเป็นพันธุ์หรือสีอะไรไปด้วย ไม่เช่นนั้นคงไม่เกินสามวันเจ้าลูกหมาตัวนี้คงได้เอาชีวิตมาทิ้งไว้ที่หน้าไร่ รามลักษณ์แน่นอน

ลิบนาทีก่อนหน้านั้น บ้านหลังใหญ่ที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าลิบๆ ก็ทำให้รอฤกษ์ถึงกับถอนใจอย่างโล่งอกที่ตนเองมาถึงจุดหมายเสียที

หญิงสาวไม่เสียเวลาหยุดชมความงดงามของสภาพแวดล้อมภายในอาณาบริเวณบ้านแม่แต่นาทีกี่เดียว คนที่มุงมั่งจะมาเลี้ยงหลานๆ ที่เรียบร้อยและแสนน่ารัก เดินตรงเข้าไปยังบ้านสี่ขาสองชั้นอย่างรวดเร็ว

“ตัวอะไรนะ” เสียงเล็กๆ ของเด็กผู้หญิงคนหนึ่งดังลั่นขึ้นเมื่อเห็นตัวประหลาดเดินอาดๆ เข้ามาในบริเวณบ้าน

“ช่วยด้วย! ช่วยด้วย! ปีศาจโคลนพร้อมลูกสมุนบุกบ้าน” เด็กชายอีกคนตะโกนสวนขึ้นทันที

รอฤกษ์หันขวับไปมองต้นเสียงที่แย่งกันตะโกนร้องประสานจนเสียงดังระงม ก่อนจะกลอกตาอย่างอ่อนใจ ยิ่งเห็นคนในบ้านทำท่ารีบร้อนวิ่งออกมาดูก็ยิ่งพูดไม่ออก

“ลุงน้อย รีบจัดการปีศาจเร็วเข้า มันกล้าบุกบ้านเรา ตีให้ตายไปเลย” เด็กชายคนเดิมชี้ไปที่ตัวประหลาด และร้องบอกชายสูงวัยที่วิ่งเข้ามาเป็นคนแรก

“นี่หรือหลานที่เรียบร้อยของฉัน” รอฤกษ์บ่นนิ่งมำอย่างอึ้งๆ มองหนึ่งเด็กหญิงหนึ่งเด็กชายที่กระโดดเหิงๆ ซ้อมือชี้ไม้เท้าเธอ

“พี่มิท มีมกแล้วปีศาจ” เด็กหญิงตัวเล็กวิ่งไปหลบหลังพี่ชายที่ยืนจตุๆ จ้องๆ ทำท่าไม่กลัว

“ไม่ต้องกลัว แควปีศาจโคลนปลายแถวพี่จัดการได้สบายมาก” เด็กชายคุยโว มองปีศาจหางแถวอย่างหมิ่นๆ เหมือนจะประกาศให้ปีศาจรู้ตัวไว้ว่าความสามารถพรางตัวด้วยโคลนแค่นี้อ่อนด้อยมาก

รอฤกษ์ถลึงตาใส่เด็กชู้คุย

“หลบเร็ว หลบเร็ว ปีศาจกำลังจะปล่อยแสงจากตา ใครโดนแสงของมันเข้า ตัวจะละลายหายไปเลย” เด็กชายตะโกนบอกคนอื่นๆ แล้วรีบดึงมือน้องสาวให้ถอยห่างออกมา

รอฤกษ์พูดไม่ออกกับจินตนาการสุดลึกล้ำของหลานชาย

“คุณมหาใครครับ” ชายสูงวัยเอ่ยถามปีศาจของเด็กๆ

“ลุงน้อยไปพูดกับปีศาจทำไม ปีศาจฟังภาษามนุษย์ไม่รู้เรื่องหรอก เขาสื่อสารทางโทรจิตกัน” เด็กชายรีบบอก พร้อมทั้งทำหน้าที่เหมือนเป็นผู้ที่รู้เรื่องเกี่ยวกับปีศาจมากที่สุด

ปีศาจที่ต้องใช้โทรจิตสื่อสารแยกเขี้ยวใส่เด็กชายจอมคู้ฟุ้ง นี่เธอคิดไปได้ยังไงว่าหลานๆ ของเธอเป็นเด็กแสนดีเรียบร้อย เธอไม่น่ามโนผิดความจริงไปได้มากขนาดนี้

“เห็นไหมลูน้อย ปีศาจเริ่มหิวแล้ว เอาไว้ไม่ได้เด็ดขาด” เด็กชายรีบยุให้จัดการปีศาจ

“ให้ตายเถอะวะ” รอฤกษ์สับถมาๆ พร้อมกับทำหน้าอวยกฆ่าเด็ก

“พี่มีท ปีศาจพูดไม่เพราะด้วยค่ะ” เด็กหญิงรีบบอกพี่ชาย

“ปีศาจก็อย่างนี้แหละ ขึ้นัน ขี้ไวยวาย มันเป็นธรรมชาติของปีศาจร้าย” เด็กชายหันไปบอกน้องสาวอย่างรู้ดี

“ใช่ นอกจากขึ้นันขี้ไวยวายแล้ว ยังจะเห็นเด็กๆ เป็นอาหารมือค้ำแสนอร่อยเหาะอีกด้วย” รอฤกษ์พูดพลางแลบลิ้นเลียปาก เพื่อข่มขู่ให้ดูสมจริงว่าอาหารมือค้ำในคืนวันนี้มันแสนหวานแค่ไหน

“ปีศาจตะกละ” เด็กชายแบ่ปาก มองปีศาจแล้วทำหน้าเมื่อหน่วยไล่

“หลานฉันสุดยอดจริงๆ” รอฤกษ์แทบอยากจะบ้า ไม่อยากเชื่อว่าหลานชายของตนเองจะเขี้ยวได้ขนาดนี้

ลูน้อยของเด็กๆ มองหญิงสาวที่ดูมอมแมมไม่แพ้ลูกสุนัขที่เจ้าตัวกำลังอุ้มอยู่เป็นเชิงขอโทษ “ขอโทษนะครับ เอ่อ ไม่ทราบตกลงคุณมาหาใครครับ”

รอฤกษ์ถอนใจ มองหน้าคนถามก่อนจะเลยมามองหน้าเด็กๆ แล้วพูดเสียงจริงจัง “ฉันมาทำหน้าที่เลี้ยงเด็กๆ ค่ะ”

“โอ้ว...ไม่นะ ไม่เอา พี่เลี้ยงปีศาจ ไม่เอา!” เด็กชายร้องสวนทันทีที่รอฤกษ์พูดจบ

“มีมก็ไม่เอา มีมไม่ต้องการให้ปีศาจเลี้ยง มีมช่วยตัวเองได้แล้ว” เด็กหญิงตะโกนเสียงดังต่อจากพี่ชาย

“เสียใจด้วยนะจ๊ะหนูๆ สายไปแล้วจ๊ะ น้ามาถึงแล้วคงไม่กลับไปง่ายๆหรอก” พูดจบรอฤกษ์ก็ยิ้มกว้างอย่างไม่สนใจเสียงโอดครวญของเด็ก

ทั้งสองคน

“ลุงรามต้องไม่ชอบใจแน่” เด็กชายเอ่ยเสียงซึ้งซัง ยกเอาถุงมาชู

“ใช่ ลุงรามเกลียดปีศาจ ไม้ให้อยู่หรือ” เด็กหญิงรีบเสริม

รอกฤษไหวไหวหล่อย่างไม่สนใจคำพูดของเด็กน้อย “ไม่เอา นำ ทำใจ
ยอมรับการโดนเลี้ยงชะเถอะ ต่อให้สิบลุงรามก็ไม่สามารรถไล่หนักกลับไป
หรือ เป็นปีศาจยอมไม่กลัวลุงแก่ๆ อยู่แล้ว”

“ลุงรามไม่แก่ ลุงรามหล่อ ลุงรามเก่งที่สุด ลุงรามดีที่สุด ป้านั้นแหละ
แก่ ปีศาจโคลนหน้าแก่ กลับไปเลยนะ” เด็กชายตะโกนก้อง ปกป้องลุง
เต็มที

รอกฤษยิ้มปากกระตุก ให้มันได้อย่างนี้สิหลานฉัน

โง่งงๆ

จู่ๆ ลูกสุนัขที่รอกฤษอุ้มอยู่ก็เห่าเสียงดัง ทำเอาเด็กหญิงที่ไม่อยาก
มีปีศาจเลี้ยงตาโตด้วยความสนใจ

“ลูกหมานี่นา”

“นั่นไม่ใช่ลูกหมา มันเป็นลูกสมุนปีศาจแปลงกายมา” เด็กชายรีบ
แก้ไขความเข้าใจผิดของน้องสาว

รอกฤษส่ายหัวอย่างอ่อนใจ เลิกสนใจเด็กจินตนาการล้าลึก แล้วหัน
ไปถามน้อยที่ยืนทำหน้าที่หน้ากระอักกระอ่วน “ขออาบน้ำให้เจ้าหมาที่น้อยได้
ไหมคะ เดี่ยวโคลนมันแข็งตัวแล้วจะลำบาก”

“ได้ครับ เชิญครับ” น้อยทำท่าจะเดินนำรอกฤษไป แต่ติดที่เด็กชาย
ส่งเสียงขัดขึ้นก่อน “จะดีเทอรอกฤษน้อย ปีศาจมักหลอกล่อผู้คน ใจอ่อน
ไม่ได้นะ”

น้ำเสียงที่บอกอย่างหวังดีทำให้น้อยยิ้ม แต่ก็เดินนำรอกฤษไปยัง
ก๊อกร้านข้างบ้าน

“โอ้ ลุงน้อย เตือนก็ไม่เชื่อระวังจะมาซ้ำใจที่หลังนะ คอยดูเถอะ
หลังจากอาบน้ำเสร็จมันจะแปลงร่างใหญ่โตมากัดเอา” เด็กชายพูดเสียง

ชัดใจนิดๆ จากนั้นก็มองไปที่รอดฤกษ์อย่างไม่ไว้วางใจ

รอดฤกษ์ยกคิ้วข้างขวาให้เด็กชายสองครั้ง แล้วเดินยิ้มกริ่มตามน้อยไป

“ปีศาจยกคิ้วเป็นด้วยแหละพี่มัท” เด็กหญิงกระซิบบอกพี่ชาย

เด็กชายหรีตามองตามหลังปีศาจด้วยท่าทางคิดหนัก ก่อนจะเอ่ยบอกน้องด้วยน้ำเสียงเป็นการเป็นงาน “ปีศาจตัวนี้น่าจะแฝงตัวอยู่กับมนุษย์มานานเลยยกคิ้วเป็น ไม่ได้การแล้ว เดี่ยวลุงน้อยต้องเสียรู้ตกเป็นเหยื่อแน่ตามไปดูกันเร็ว”

พูดจบทั้งสองคนก็รีบวิ่งตามไป รอดฤกษ์ได้ยินเสียงพี่ทำวิ่งตามมาก็ได้แต่ส่ายหัว เธอมั่นใจว่าตอนเด็กๆ พี่เมฆลาเป็นผู้หญิงเรียบร้อย แต่ทำไมถึงมีลูกทโมนได้แสนจับใจอย่างนี้

เมื่อเดินมาถึงก๊อกร้านรอดฤกษ์ก็ล้างโคลนออกจากตัวลูกสุนัขตัวเล็กอย่างคล่องแคล่ว หนึ่งเด็กหญิงและหนึ่งเด็กชายจึงมองการกระทำของรอดฤกษ์ตาแป๋ว โดยเฉพาะเด็กหญิงที่อยากเลี้ยงสุนัขมานานแต่ขอเท่าไรลุงก็ไม่ยอมให้เลี้ยง

“มันมีชื่อใหม่คะ” เด็กหญิงถามอย่างสนใจ

“มันยังไม่มีชื่อ อยากตั้งให้มันใหม่” รอดฤกษ์ถามกลับ

“อยากคะ” เด็กหญิงรีบตอบทันที

“มีม ถ้าลุงรามรู้เข้าต้องไม่พอใจแน่ ลุงรามไม่ชอบหมา อย่าลืมนะ”

คนเป็นพี่เตือนสติน้องสาว

เด็กหญิงหน้าเฉือน พยักหน้าหงิกๆ อย่างเสียดาย

“ไม่เอาหน้า แค่อชื่อหมา รู้อะไรใหม่มันกำลังรอชื่อดีๆ อยู่นะ” รอดฤกษ์พูดกับหลานสาวยิ้มๆ ดูก็รู้ว่าหลานสาวตัวเล็กของเธอชอบเจ้าหมาน้อยตัวนี้เข้าให้แล้ว

“โปรเจ้ง” เด็กหญิงเอ่ยเสียงเบา

“เยี่ยม! ต่อไปนี่เจ้าหมาตัวนี้ชื่อเจ้าโปรเจ้ง” รอดฤกษ์ยิ้มกว้าง

“แหะ ชื่ออะไรก็ไม่รู้ โปรเจ้ง ชื่อที่มึงชื่ออะไรจะเพราะกว่า” เด็กชาย
 คำนอย่างไม่เห็นด้วย

“ไม่เอา มีมึงจะให้ชื่อโปรเจ้ง” เด็กหญิงสายหน้า ไม่ยอมให้พี่ชายมา
 เปลี่ยนชื่อที่ตัวเองเป็นคนตั้ง

รอฤกษ์มองเจ้าหมาน้อยที่เกือบจะได้ชื่อที่มึงชื่อแล้วนึกดีใจแทน
 อย่างน้อยๆ ชื่อโปรเจ้งก็ดีกว่าชื่อที่มึงชื่อแน่นอนพันเปอร์เซ็นต์ จากนั้น
 หานาที่ต่อมาเจ้าหมาน้อยที่สลัดโคลนทิ้งก็กลายเป็นลูกสุนัขสีน้ำตาลสะอาด
 เอี่ยม ทำเอาเด็กหญิงที่เป็นคนตั้งชื่อให้ถึงกับเบิกตาโตด้วยความตื่นตัน

“มีมชอบหมาสีน้ำตาล” เด็กหญิงร้องบอก สีหน้าและท่าทางเต็มไปด้วย
 ด้วยความสนใจเจ้าหมาน้อย

“รู้ไหม ตามกติกาแล้วใครที่เป็นคนตั้งชื่อจะได้เป็นเจ้าของ” รอฤกษ์
 มองหลานสาวของตนเองแล้วอมยิ้ม

“จริงหรอคะ! เจ้าโปรเจ้งเป็นหมาของมีมหรอคะ” เด็กหญิงถาม
 น้ำเสียงแสดงถึงความดีใจเป็นอย่างมาก

“จริงแน่นอน” รอฤกษ์พยักหน้ายืนยัน

“มีมอย่าลืม เจ้าโปรเจ้งไม่ใช่หมานะ มันเป็นลูกสุนัขปีศาจแปลงกาย
 มาเป็นลูกหมา เตียวเถอะพอตึกๆ มันจะกลับเข้าร่างจริง แล้วตอนนั้นแหละ
 มันจะออกหาอาหารเป็นเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ” เด็กชายทำเสียงและสีหน้าขึงขัง
 เตือนน้องสาว

“แต่มีมอยากได้” เด็กหญิงพูดเสียงละห้อย

“อย่าตกหลุมพรางจอมปีศาจเด็ดขาด” พุดจบเด็กชายก็หันไปมอง
 หน้ารอฤกษ์นิดหนึ่ง ก่อนจะกระซิบบอกน้อง “ปีศาจหน้าตาและทะเละแบบนี้
 ไม่น่าไว้ใจ ลุงรามบอกแล้วไม่ใช่หรอว่าอย่าไว้ใจคนแปลกหน้า ถ้าใครเอา
 ของมาล่อแสดงว่ามีเจตนาไม่บริสุทธิ์ ต้องแจ้งตำรวจมาจับ”

“ตำรวจจับปีศาจได้หรอพี่มีม” เด็กหญิงตั้งข้อสงสัย

“อื้อย...ตำรวจจับได้ทุกอย่างนั่นแหละ ขนาดหมากับแมวอ็เรียรอด

ตำรวจยังจับเข้าคุกเลย นับประสาอะไรกับปีศาจโคลนตัวมอมแมมแบบนี้”
เด็กชายปรายตามองปีศาจหน้ายักษ์ที่จะโดนตำรวจจับอย่างหมิ่นๆ

รอดูกษ์สายหัว อยากจะรู้ว่าใครเป็นคนสอนความรู้รอบตัวให้
หลานชายของเธอ

“ปีศาจอาบน้ำให้ลูกสมุนเสร็จแล้วก็กลับไปได้ ถ้าไม่ไปจะแจ้งตำรวจ
ให้มาจับนะ” เด็กชายพูดพร้อมกับการทำหน้าที่ซึ่ง

“ไม่กลัวหรอก” คนไม่กลัวยกไหล่ทำท่าไม่สนใจ จนเด็กชายถึงกับ
พิศพิศที่ทำอะไรอีกฝ่ายก็ไม่มีความเห็นว่ากลัว

“ลุนน้อย จัดการแจ้งตำรวจให้มาจับปีศาจได้เลย” เด็กชายรีบหันไป
บอกชายสูงวัยที่เริ่มพูดไม่ออก

“ไม่เอาหน้า ยอมรับความจริงซะเถอะเด็กน้อย ว่าเรายังต้องอยู่ด้วย
กันอีกนาน” รอดูกษ์พูดยิ้มๆ

“เราไม่ยอมรับ! กลับบ้านไปเลยนะปีศาจ ไม่อย่างนั้นโดนเสกลงหม้อ
ถ่วงน้ำแล้วจะร้องไม่ออก” เด็กชายขู่เสียงดัง

รอดูกษ์ก่อกองตา หลานของเธอถูกปลุกฝั่งเรื่องภูตผีปีศาจมาเต็มที่
เลยหรือเนี่ย

“พี่มีท แล้วลูกหมาจะโดนเสกลงหม้อด้วยไหม” เด็กหญิงถามเสียง
อ่อย

“เราปล่อยลูกสมุนปีศาจไว้ไม่ได้หรอกมีม บ้านเรามีเด็กตั้งสามคน
มันอมยิ้มเลือกกินไม่ถูกแน่” เด็กชายพูดเสียงจริงจัง แต่มองไปรแจ้งอย่าง
เสียดายนิดๆ เหมือนกัน

รอดูกษ์มองลูกสมุนที่ลั่นหางดิกๆ แล้วเลิกคิ้ว ก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียง
เชิงน่าสงสารมากๆ “โอ้ โปรแจ้ง ใครๆ ก็ไม่รัก ไม่มีใครต้องการแกลเลย
น่าสงสารจริงๆ ตัวน้อยแค่นี้ก็ถูกผลักไส”

“มีมต้องการ ไม่ผลักไสค่ะ” เด็กหญิงรีบพูดแทรก

“มีม!” เด็กชายเรียกเสียงดุ

“มีมอยากได้ ตอนกลางคืนมีมจะเก็บมันไว้ให้ดีๆ ไม่ให้หลุดไปกิน
เด็กที่ไหน” เด็กหญิงรีบบอกพี่ชาย ส่งสายตาสื่ออ้อนวอนสุดฤทธิ์

รอกฤษ์ไม่ปล่อยเวลาให้เด็กชายได้ตัดสินใจ อุ้มโปรเจงเดินเข้าไป
หาหลานสาวแล้วจับยัดใส่มือเล็กๆ อย่างรวดเร็ว และก้มลงกระซิบเหมือน
ตั้งใจให้ได้ยินกันเพียงสองคน “โปรเจงยังไม่ได้เป็นลูกสมุนปีศาจหรอก
มันยังเด็กไม่ได้ผ่านกระบวนการแปลงร่าง”

“จริงหรอคะ” เด็กหญิงทาวว ถามอย่างดีใจ

“จริง ดูตาโปรเจงสิ ตาปีศาจไม่แวววาวแบบนี้” รอกฤษ์พยักพยิต
ให้เด็กหญิงดูตากลูสนัขที่อยู่ในอ้อมกอด

เด็กหญิงก้มลงมองดู แล้วฉีกยิ้มดีใจ “จริงด้วย”

“ไหนๆ ดูบ้างสิ” เด็กชายรีบยื่นหน้ามาขอดูใกล้ๆ เมื่อเห็นลูกตาของ
โปรเจงซัดๆ ก็พยักหน้าเป็นเชิงยอมรับ แต่พอนึกขึ้นได้ก็เงยหน้าขึ้นมามอง
ตารอกฤษ์แล้วทำหน้าที่ไม่ไว้วางใจ “ไม่ได้ใช้คาถาเข้าช่วยใช่ไหม”

รอกฤษ์สายหัว หลานชายเธอช่างเป็นเด็กเจ้าปัญญาซะจริง “ไม่ใช่
หรอกน่า คิดมากไปได้หนูน้อย”

“เอ๊ะ เราไม่ใช่หนูน้อยนะ หนูน้อยมีไว้เรียกเด็กผู้หญิง เราเป็น
เด็กผู้ชาย เข้าใจไว้ด้วย”

“โอเค ได้ๆ ตาหนู” รอกฤษ์พูดเสียงกลั้วหัวเราะ การแหย่เด็กให้
โมโหก็สนุกดีเหมือนกัน

“ฮึ” เด็กชายส่งเสียงในลำคอ มองรอกฤษ์อย่างซัดใจกับคำเรียก

จู่ๆ คนชอบแหย่เด็กก็ทำงมงูฟุดพิดกับกลืนแปลกๆ และเมื่อมอง
ผมของหลานสาวตนเองซัดๆ ก็ร้องถาม “มีม ไม่ได้สระผมมาที่วันแล้ว”

“มีมไม่สระผม มีมไม่ชอบ” เด็กหญิงรีบพูด

“ไม่สระผมไม่ได้ เห็นไหมขนาดเจ้าโปรเจงสกปรกยังต้องอาบน้ำ”
รอกฤษ์พูดแล้วขยับตัวเข้าหานิดหนึ่ง

“มีมสะอาด มีมไม่สระ มีมจะรอลูกรามมาสระให้” เด็กหญิงที่กำลัง

อุ้มลูกหมาสายหน้าแรงๆ เริ่มก้าวถอยหลังหนึ่งก้าวเตรียมพร้อมจะวิ่งหนี
 รอดฤกษ์เลิกคิ้วแล้วหรีตา รอดจนช่วงจังหวะที่หลานสาวจะออกตัววิ่ง
 ก็กระโจนเข้าไปตวัดเอาเล็กน้อย ขึ้นมาหนีไปไว้ที่เอวตนเองทันที ก่อนจะดึง
 ลูกสุนัขออกจากมือหลานสาว ส่งให้หลานชายที่ยืนอึ้งเพราะเห็นรอดฤกษ์
 สามารถพิชิตความเร็วของน้องสาว ที่สามารถวิ่งหนีทุกคนได้ทุกครั้งที่มีการ
 เอ่ยถึงการสรรผม

“กรี๊ดๆๆๆ ปล่อยมิม มิมจะไม่สรรผมเด็ดขาด! หัวมิมหอมแล้ว!”
 เด็กหญิงกรี๊ดร้อง ดิ้นสุดแรง

“หอมตรงไหนเหม็นจะตาย ไม่เอาเน่า สรรผมแค่แป็บเดียวเอง รู้ไหม
 เด็กที่ไม่สรรผม ครบเจ็ดวันจะกลายเป็นปีศาจหัวเน่าเนะ อยากเป็นปีศาจ
 หัวเน่าหรือ” รอดฤกษ์พยายามปลอบปณู

“ไม่ๆๆ มิมไม่เป็นปีศาจหัวเน่า มิมจะเป็นเจ้าหญิงผมหอม” เด็กหญิง
 ร้องดังลั่นยิ่งกว่าเก่า

“สรรผมเสร็จแล้วจะให้เจ้าหญิงผมหอม แล้วมีเจ้าโปรเจ้งเป็น
 องค์กรฯประจำตัวด้วย ไม่สนใจหรือ” รอดฤกษ์ตะล่อมต่อ

“ไม่จริง! มิมไม่เชื่อ มิมเชื่อพี่มิต พี่มิตบอกว่า ถ้ามิมไม่สรรผม
 มิมจะได้แปลงร่างเป็นเจ้าหญิงผมหอม พี่มิตช่วยมิมด้วย! มิมอยากเป็น
 เจ้าหญิงผมหอม” เด็กหญิงดิ้นและร้องไม่ยอมทำเฉย

รอดฤกษ์หันมาหรีตามองตัวการที่ยิ้มแฉ่งๆ พูแต่คำว่า “อู้ๆๆๆ”

“เจ้าชายหัวเหม็นเปรี้ยว เดียวโดนเน่” รอดฤกษ์เขม่นมองหลานตัว
 แสบที่ทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้

“ไม่ไหว ไปดีกว่า” พุดจบเด็กชายที่ทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้ก็วิ่งปรี๊ดจากไป
 อย่างรวดเร็ว

คนเป็นน้ำสายหัวให้แก่ความเจ้าเล่ห์ร้ายกาจ ก่อนจะเดินหนีเด็กหญิง
 ไว้ที่เอวแล้วเดินลื่นๆ เข้าไปในบ้าน ท่ามกลางบรรดาขามู่งทั้งหลายที่รีบเดิน
 ออกมาดู ว่าใครกันที่เป็นคนทำให้เด็กหญิงตัวน้อยส่งเสียงโวยวายร้อง

ดิ่งลิ้นบ้าน

“คุณเป็นใครคะ” เด็กสาวคนหนึ่งวิ่งมาขวางหน้ารถอกซ์ไว้
 “พี่ฟางขา ช่วยมิมด้วย มิมไม่สระผมนะคะ” เด็กหญิงรีบร้องบอก
 “ฉันเป็นพี่เลี้ยงคนใหม่ของเด็กๆ คุณหญิงเสาวรสส่งฉันมาดูแลเด็ก”
 รถอกซ์ตอบคำถาม จากนั้นก็ถามกลับ “ห้องน้ำไปทางไหนคะ”
 เมื่อรู้ว่าใครเป็นคนส่งอีกฝ่ายมา เด็กสาวก็รีบชี้ไปยังห้องน้ำชั้นล่าง
 ทันที

“ถ้ายิ่งงขอผ้าขนหนูกับอุปกรณ์อาบน้ำของหนูมิมด้วยนะ”
 “ได้ค่ะ ได้” เด็กสาวรีบกุกกุกวิ่งกลับไปทำตามคำสั่ง
 “มิมไม่สระผม! มิมไม่สบาย มิมปวดหัว สระไม่ได้หรอก” เด็กหญิง
 ร้องตะโกนดิ่งลิ้น

“เหอะ” รถอกซ์พนมมหายใจแล้วตั้งข้อสังเกต “เสียงแจ้วขนาดนี้
 เมื่อกี่ยังวิ่งคึกๆ อยู่เลย”

“ไม่มีใครเข้าใจมิม” เด็กหญิงพูดไปเดินไป

“ณ ตอนนั้นเก็บความเข้าใจไว้ก่อนเถอะ หัวเหม็นแบบนี้เข้าใจไม่ไหว”
 รถอกซ์พูดไปส่ายหัวไป

“คนใจร้าย” เด็กหญิงต่อว่าด้วยน้ำเสียงรันทด

“เมื่อกี่ยังเป็นปีศาจอยู่เลย ตอนนี่กลายเป็นคนแล้วหรือ” รถอกซ์
 หัวเราะหึๆ การต่อล้อต่อเถียงกับเด็กก็สนุกดีเหมือนกันนะเนี่ย

“มิมไม่ไหวแล้ว มิมอยากอ้วก” เด็กหญิงทำหน้าตาเหยเก

“เฮ้อ!” รถอกซ์ถอนใจเสียงดัง “เป็นเด็กดีต้องสระผม หนูมิมไม่อยาก
 เป็นเด็กดีหรือ”

เด็กหญิงหยุดเดินและเสียบไปอีดีใจ ก่อนจะเอ่ยเสียงอ่อย “มิมเป็น
 เด็กดีก็ได้ แต่ว่าให้มิมไปสระผมที่ห้องอาบน้ำลูกรวมได้ไหมคะ”

“ได้สิ ไม่มีปัญหา” รถอกซ์ตอบอย่างเอาใจ ห้องน้ำที่ไหนไม่สำคัญ
 ถ้ายอมสระผมดีๆ ก็ได้ทั้งนั้นนั่นแหละ

“จริงหรือคะ” แวตาดึกหญิงเป็นประกาย

“จริงสิ” รอกฤษ์พยักหน้ายืนยัน

“งั้นเร็วๆ เลยกะ หนูม่้มจะสระผม” เด็กหญิงรีบบอก น้ำเสียงกระตือรือร้นจนปิดไม่มิด

รอกฤษ์เลิกคิ้ว วางหลานสาวลงและในทันทีที่เท้าสัมผัสพื้น รอกฤษ์ก็เห็นหลานสาวรีบวิ่งจู่ตออกไปอย่างรวดเร็ว พร้อมทั้งยังหันมาเร่งเธ่อีกด้วย

“เร็วค่ะ เร็วๆ”

คนถูกร่างขมวดคิ้ว แค่เปลี่ยนห้องน้ำก็ทำให้อยากสระผมขึ้นมาได้เลยหรือ ตกลงเป็นเธอที่ไม่เข้าใจเด็ก หรือเด็กเป็นสิ่งที่เข้าใจยากมากกันแน่ รอกฤษ์สงสัยแถมมีเงงแต่ก็เดินตามไปแต่โดยดี และเพียงแค่วิวดีใจคนซึ่งสงสัยก็รู้คำตอบ เพราะเมื่อเปิดประตูเข้าไปในห้องนอนลุ่มรามของเด็กๆ เสียงนอนขนาดใหญ่หลังมืมาที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าก็ทำให้รอกฤษ์เข้าใจแจ่มชัด

เด็กหญิงตัวน้อยที่รีบวิ่งเข้าไปในห้องน้ำทำให้รอกฤษ์ละลายตาที่กำลังสำรวจห้องแล้วรีบเดินตามไป ซึ่งทันทีที่ก้าวเข้าไปและเห็นสภาพภายในห้องน้ำ ตาของรอกฤษ์ก็เบิกโตกับความอัศจรรย์และอุทานในความอลังการของมัน

“แม่เจ้าโว้ย! เด็ดจริงๆ อ่างอาบน้ำนร้อนเทพขนาดใหญ๋ สามารถลงไปแหวกว่ายได้เลยนะเนี่ย รสนิยมวิไลชัดๆ”

พริบตาที่รอกฤษ์พุดจบ ร่างเล็กๆ อีกร่างหนึ่งก็วิ่งผ่านตัวไป ทำเอาเธอถึงกับอ้าปากค้าง เมื่อเห็นร่างเล็กนั้นรีบถอดเสื้อผ้าทิ้งอย่างรวดเร็ว

“อะไรวะเนี่ย ทักชะการถอดเสื้อผ้ายอดเยี่ยมจริงๆ” รอกฤษ์อึ้งกับภาพเด็กชายที่วิ่งแข่งน้องสาวแล้วป็นเข้าไปยืนในอ่าง ก่อนจะกดปุ่มต่างๆ อย่างรู้านเป็นที่สุด

“พี่มิทออกไปเลยนะ มั้มจะอาบน้ำสระผม” เด็กหญิงโวยวาย

“ไม่” คนมาทีหลังแต่ความเร็วเหนือกว่ารีบตอบ และยืนปักหลัก
อย่างไม่คิดจะขยับตัวไปไหนอีก

“พี่มึนสิพี่ไม่ตี” เด็กหญิงยืนเท้าสะเอวต่อว่า มองค้อนพี่ชายที่กำลัง
ยิ้มแป้นมีความสุข

รอฤกษ์อึ้งจนพูดไม่ออก ยืนมองน้ำในอ่างที่เริ่มไหลออกมาตาม
จุดต่างๆ อย่างที่กับความสามารถของหลานชาย ที่สามารถเปิดปุ่มทุกอย่าง
ได้อย่างชำนาญ โดยเฉพาะปุ่มน้ำวนและปุ่มปรับอุณหภูมิของน้ำ ที่เด็กชาย
จิ้มสองสามทีทุกอย่างก็เรียบร้อย

“มีสระผมมาก่อน” รอฤกษ์คิดว่าตัวหลานสาวที่พยายามปีนเข้าไป
ในอ่างออกมา ทิ้งปลากะตักที่กระตือกระต่าให้เล่นน้ำในอ่างต่อไป

“สระผมเร็วๆ เลยค่ะ มีมอยากจะนอนแช่น้ำเหมือนลุงราม” เด็กหญิง
รีบบอก

“โอเค โอเค” รอฤกษ์รีบรับปาก แล้วหันไปหยิบอุปกรณ์อาบน้ำจาก
มือของเด็กสาวที่ซอฟางฟ้าที่กำลังยืนทำหน้าที่กระอักกระอ่วนแปลกๆ เหมือน
มีอะไรจะบอกกับรอฤกษ์แต่พูดไม่ออก

รอฤกษ์สระผมให้หลานสาวอย่างทุลักทุเลเพราะไม่เคยสระผมให้เด็ก
มาก่อน สุดท้ายเมื่อแชมพูเข้าตาหลายครั้งเด็กหญิงก็ร้องบอกอย่างหน
ไม่ไหวแล้ว

“มีมจะนอนตัก!”

“ได้ ได้” รอฤกษ์ที่กำลังล้างแชมพูออกจากศีรษะเล็กๆ ด้วยความ
ยากลำบาก เริ่มจัดท่าใหม่ให้เด็กหญิงมานอนตักเพื่อที่จะล้างแชมพูออก
ได้ง่ายโดยไม่เข้าตา

“เรียบร้อย” เมื่อคนที่รับหน้าที่สระผมให้หลานล้างฟองออกจากหัว
จนเกลี้ยงแล้วก็พูดออกมาอย่างโล่งอก

“พาหนูไปลงอ่างที่” เด็กหญิงรีบบอก

รอฤกษ์พยักหน้า อุ้มปลากะตักที่กระตือกระต่าอีกตัววางลงในอ่างน้ำ

เพื่อให้เล่นน้ำด้วยกัน

“ให้เวลาสิบห้านาที จับเวลา!” รอดฤกษ์เอ่ย

“โหย...เคียว” เด็กชายบ่น แล้วจากนั้นก็ไม่สนใจรอดฤกษ์อีก เปลี่ยนทำเป็นนอนแผ่ นอนเก็ลือกกิ้ง ดำน้ำเล่นกันสองคนพี่น้องอย่างสนุกสนาน ก่อนจะหันมาวักน้ำสาตใส่กันแล้วแข่งกันกรี๊ดร้องจนห้องแทบแตก

รอดฤกษ์มูมปากกระตุกกับเสียงร้องของหลานตนเอง ณ เวลานั้นเธอแน่ใจแล้วว่า หลานของเธอไม่มีทางเป็นเด็กเรียบร้อยแน่นอน เพราะจากท่าทางที่เล่นกันอย่างไม่มีลืมหูลืมตาขนาดนี้ก็ชี้ชัดแล้วว่า...ชนจนไม่รู้จะชนไปกว่านี้ได้ยังไง

“หมดเวลา ขึ้นจากอ่างได้” สิบห้านาทีผ่านไป เสียงของคนจับเวลาก็ดังขึ้น

สองพี่น้องที่อยู่ในอ่างชะงักไปเล็กน้อย ก่อนที่คนเป็นพี่จะไหวไหล่หลุดเสียงดังฟังชัด “ก๊วๆ ไม่ขึ้น”

รอดฤกษ์อึ้ง หรีตามองคนพูดที่ทำหน้าไม่สนใจแล้วตัดสินใจเอ่ยออกมา “อยากให้นำเล่นบโหดใช้ไหม”

“กลัวตายละ” เด็กชายพูดกลัวหัวเราะ แถมยังวักน้ำมาสาตใส่รอดฤกษ์ที่ยืนอยู่ข้างอ่าง และร้องทำอย่างพอใจ “ไง ปี่ศาจ กลัวน้ำไหม”

ปี่ศาจสาวทำเสียงขึ้นจมูก พยักหน้าเอ่ยเสียงเหยิ่ม “ได้ ได้”

“อู๊ยยๆ ปี่ศาจโมโห” เด็กชายพูดพลางยิ้มกว้าง ทำท่ายิ้มโมโหเต็มที่

“เยี้ยมมาก ไม่ขึ้นใช้ไหม” รอดฤกษ์ถามเสียงโหด หลานเธอช่างสุดบรรยายจริงๆ

“แน่นอนอยู่แล้ว” เด็กชายตอบเสียงใส ยิ้มแป้นอย่างไม่กลัว

“โอเค เต็ยวู้กัน” พุดจบรอดฤกษ์ก็ก้าวเท้าเข้าไปในอ่างซ้าๆ สายตาจับจ้องเด็กดีอไม่วางตา

“ลุงรามไม่ออนุญาตให้ใครเข้ามาเล่นในอ่างนะ ออกไปเลย” เด็กชายรีบพูด

“ไม่ออก วันนี้อาจจับเด็กตัวไม่ได้ก็ไม่ขอเป็นรอกฤษแล้วว๊วย” รอกฤษ
เอ่ยเสียงแหบต่ำ ทำหน้าตึงทึงขณะก้าวต่อไปอีกก้าว

“พูดไม่เพราะ ไม่ไหว” เด็กชายถอยกรูด

“พี่มีทอะไรยังไงดี จะมอบตัวดีไหม” เด็กหญิงรีบถาม เมื่อเห็นรอกฤษ
ไม่กล้าคำขู่ของพี่ชาย

“ไม่ต้องกลัว ปีศาจอยู่ในน้ำนานไม่ได้หรอก เดียวก็หอบแฮกๆ รีบ
วิ่งทางจุกตุดขึ้นบกไปเอง” เด็กชายรีบบอกให้น้องสาววางใจ

รอกฤษคิดอย่างปวดหัว หลานของเธอเป็นเด็กที่ช่างคิดชนิดสุดกู่
จริงจังจริง

“พี่มีท...” เด็กหญิงเรียกพี่ชายเสียงตื่นเต้น เมื่อรอกฤษเดินลุยน้ำ
ในอ่างเข้ามาใกล้

“เป็นปีศาจสะเทือนน้ำสะเทือนบกเหอเนี่ย” เด็กชายพูดอย่างครุ่นคิด
เริ่มตั้งข้อสันนิษฐานจากอาการของปีศาจที่ไม่กล้าน้ำ “ไม่ได้การแล้วละ
เราต้องร่วมมือกัน จัดการเจ้าปีศาจเลย”

พูดจบเด็กชายก็เปิดฉากสาดน้ำใส่รอกฤษ จากนั้นเหตุการณ์ซุลมุนผสม
เสียงกรี๊ดร้องก็ดังลั่นห้องน้ำ

“มีมแยกไปทางซ้าย ทางขวาที่จัดการเอง จุดอ่อนของปีศาจอยู่ที่
ใบหน้าสลิมสลือของมัน จัดการเอาน้ำสาดใบหน้าเลอะเทอะนั้นจะได้
สิ้นฤทธิ์กลับคืนร่างเดิม”

“อ้าก!...” รอกฤษร้องคราง หน้าตาเธอสลิมสลือเลอะเทอะตรง
ไหนกันเนี่ย

“นั่นๆ ปีศาจเริ่มปวดแสบปวดร้อนแล้ว พวกเราถล่มเลย”

หลังจากนั้น สงครามกลางอ่างน้ำก็เริ่มขึ้นเมื่อรอกฤษโดนหลานๆ
วกน้ำสาดใส่หน้าอย่างไม่ยั้ง แถมยังประสานเสียงร้องกันอย่างดียอดเยี่ยม
โดยเฉพาะเจ้าตัวแสบคนพี่ยังทำเอาเธอเวียนหัวด้วยการไปกดปุ่มแสงวิบวับ
ที่สาดส่องอยู่ที่ใต้น้ำ ส่วนคนน้องก็กรี๊ดร้องชนิดที่ทำให้แก้วหูเธอแทบแตก

ร้าว

ชั่วพริบตา จู่ๆ ฟองสบู่ก็เริ่มก่อตัวขึ้น รอดฤกษ์ที่กำลังหันไปรับมือ กับหลานชายตัวแสบ รีบมองหาต้นเหตุ ก่อนจะร้องห้ามเสียงดังลั่น เมื่อ เห็นหลานสาวอาศัยช่วงซุลมุนเทแฮมพูชนิดที่ไหลลงมาเกือบหมดขวด

“หยุดๆ อย่าเท อย่าเท”

“มีมชอบฟองเยอะๆ ค่ะ” เด็กหญิงเงยหน้าขึ้นมายิ้มหวานให้รอดฤกษ์

“เวรกรรมฉิบเป้ง” รอดฤกษ์สบถเบาๆ เพราะเริ่มเวียนหัวจนแทบพูดอะไรไม่ออก

“นั่น! นั่น! ปีศาจเผยจุดอ่อนแล้ว ปีศาจกลัวฟองสบู่ จัดการเทให้หมดเลยมีม” เด็กชายรีบกระตุ่น้องสาวด้วยน้ำเสียงดีใจมากที่จับจุดอ่อนปีศาจได้

“อย่า...!” รอดฤกษ์ร้องทันเพียงแค่ว่าเดียว เพราะแฮมพูกลิ่นผู้ชายแท้ๆ ถูกเทพรวดเดียวเกลี้ยงขวด แล้วคนเทก็เงยหน้าขึ้นมาส่งยิ้มขี้ประจบให้เธอ

“มีมเก่งไหมคะ” เด็กหญิงเอ่ยถามน้ำเสียงภูมิใจสุดๆ

“เก่งมาก...” รอดฤกษ์ลากเสียงยาวอย่างคนที่ปล่อยวางแล้วทุกอย่างทุกอย่าง

สองพี่น้องหัวเราะดังลั่น จากนั้นก็ช่วยกันตีน้ำอย่างสนุกสนานจนฟองแทบล้นอ่าง รอดฤกษ์มองแล้วถอนหายใจอีกครั้ง ในเมื่อมาถึงจุดนี้ก็ต้องปล่อยเลยตามเลย เพราะอย่างไรก็ไม่อาจกลับไปแก้ไขอะไรได้อีกแล้ว

สุดท้ายคนเป็นน้ำก็ตัดสินใจได้ จึงเอ่ยบอกหลานด้วยน้ำเสียงเปลี่ยอย่างหนัก “ตามสบายเลยเด็กๆ เอาให้เต็มที่เลยนะ”

“เย้!”

เสียงเล็กๆ ดังประสานกันเมื่อได้ไฟเขียว แล้วสงครามฟองสบู่กลางอ่างน้ำก็เริ่มขึ้น ประเดิมโดยเด็กชายที่วกน้ำผสมฟองสบู่ไปราดหัวน้องสาว และน้องสาวก็กรี๊ดร้องจะขอเอาคืน รอดฤกษ์มองสองพี่น้องแล้ว

หัวเราะหึๆ ไม่รู้จะเอะอะอะไร

“กรี๊ด! กรี๊ด! พี่มัท นิสัยไม่ดี นี่เนาะ! นี่เนาะ!” เด็กหญิงร้องพลาง
สาदन้าใส่พี่ชาย

เด็กชายไม่ยอมแพ้ สาदन้าพร้อมกับร้องทำ “เด็กขี้เหร่ ทำอะไรพี่
ไม่ได้หรอก”

“มีไม่ได้ขี้เหร่! พี่มัทโกหก!” เด็กหญิงตะโกนดั่งลั่น เด็กชายอาศัย
ช่วงที่อีกฝ่ายไวยวายสาदन้าใส่อีกชุดใหญ่ จนคนสู้ไม่ได้กรี๊ดร้องเสียงดัง
ออกมา และทำท่าจะกระโจนใส่

“เฮ้ยๆ ออย่าๆ อย่าทะเลาะกัน” คนที่ยืนเด่นกลางอ่างอาบน้ำห้ามทัพ
เสียงดั่งลั่น รีบเข้าไปยืนแทรกกลางระหว่างสองพี่น้องก่อนที่ทั้งคู่จะลงไม้
ลงมือกัน

พริบตาจากนั้นคนที่นึกว่าตนเองเป็นคนกลางก็เริ่มเอะใจแปลกๆ
เพราะเสียงหัวเราะคิกคักของหลานสาวที่หลุดรอดออกมา กว่าจะรู้ตัวว่า
โดนหลอก ก็ถูกหลานทั้งสองรุมโจมตีด้วยฟองสบู่ทั้งจากทางด้านหน้าและ
ด้านหลัง

“แม่เจ้า เล่นใหญ่เพื่อกู่ขนาดนี้เลยหรือ” รอกฤษ์ส่ายหัว หลานเธอ
สุดๆ จริงๆ

“เสร็จแน่ปีศาจร้าย มาเจอเราสองคนพี่น้อง ถือว่าถึงคราวเคราะห์
ก็แล้วกัน” เด็กชายเหยย

“ใครกันแน่ถึงคราวเคราะห์ มาเลย เข้ามาเลย” พุดจบรอกฤษ์ก็
ซ้อนฟองขึ้นมาด้วยสองมือ แล้วยีหัวหลานชายหลานสาวคนละข้าง พร้อม
กับเย้ยกลับเสียงดังกว่า “โง่ละ ใครแน่กว่า”

เด็กชายรีบเอามือป้ายฟองทิ้ง เอะอย่างไม่ยอมแพ้ “ปล่อยไว้ไม่ได้
แล้ว เราต้องรีบเผด็จศึก ก่อนจะไปรังแกเด็กคนอื่น”

“ไม่ต้องไปห่วงเด็กคนอื่นหรอก ห่วงตัวเองก่อนดีกว่าไหม” รอกฤษ์
เหยย แล้วเอาฟองไปยีหัวซ้ำอีกรอบ

“โอ๊ย...เขามือหน้อยสิ เราเป็นเด็กเปิดโอกาสให้เราหลบมั่ง” เมื่อโดนซ้ำที่เดิมเด็กชายก็พูดอย่างไม่ชอบใจ

“เหมม...” รอฤกษ์ลากเสียงยาวกวนๆ “หลบซ้ำเอง ฮี! เด็กชักซ้ำต้องโดนซ้ำอีก ใจละเป็นไง”

นาทีต่อจากนั้น เด็กชายกับเด็กหญิงก็ถูกโจมตีโดยน้ำสาว ที่อาศัยความว่องไวกว่าป้ายฟองไปที่หัวและตัว จนเด็กๆ กรีดร้องจะเอาคืนแต่ รอฤกษ์หลบได้ทุกครั้ง ทำเอาเด็กชายฮึดฮัดโวยวายเสียงดังลั่น

“อยู่หนึ่งๆ เป็นใหม่เนีย”

รอฤกษ์หัวเราะ “อันนี้ช่วยไม่ได้จริงๆ นะ มืออาชีพมาเองมันก็ต้องอย่างนี้นั่นแหละ”

“กรี๊ดๆ อย่าป้ายหัวมิม มิมยอมแพ้อแล้ว” เด็กหญิงโยกหัวหนีไม่พ้น โดนไปอีกครั้งจนต้องขอยอมแพ้

“มิม ยอมแพ้ง่ายๆ แบบนี้ได้ยังง” พี่ชายถามเสียงหลง

“มิมหลบไม่ไหว” เด็กหญิงตอบเสียงอ่อย

“ผู้หญิงไม่ได้เรื่อง” เด็กชายทำเสียงดูถูก

“ผู้หญิงไม่ได้เรื่องหรือ ได้เลย เตียวรูกัน จะแสดงให้เห็นกับตาเอง” รอฤกษ์กระตุกยืมเจ้าเล่ห์ แล้วหันไปหาเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ “มิม เรามาช่วยกันแสดงพลังให้พวกผู้ชายรู้ว่าผู้หญิงได้เรื่องยังงบ้าง”

“ได้ค่ะ” เด็กหญิงตาโตรับคำเสียงใสกับพรรคพวกใหม่

“อ๊ะ จะรุมกันหรือ โอ้ ไม่กลัวหรอก” เด็กชายคุยโต วางท่าไม่กลัว

“แพ้อแล้วอย่าร้องให้ขี้มูกโป่งล่ะ” รอฤกษ์ยกคิ้ว พุดตักคอไว้ก่อน

“โอ๊ย...ผู้ชายอย่างเราๆ ร้องไห้ไม่เป็นหรอก ไม่รู้หรือลุ่มรวมบอกว่า น้ำตาผู้ชายมีค่าดังทองคำเลยนะ เฮอะ ไม่รู้แล้วมาคุย ไม่ได้เรื่อง” เด็กชายเถียงสู้

“จ๊ะ พ่อผู้ชายใจแข็ง เข้มมหาญ ไร่น้ำตา ได้เรื่องทุกอย่าง อย่าปล่อยไฮออกมาแล้วกัน” รอฤกษ์พูดพลางส่ายหัวกับท่าทางผู้ชายชะเหลือเกิน

ของหลานชายตัวดี

“ไซ้ พี่มีทอย่าปล่อยโฮละ” เด็กหญิงรีบเสริมอย่างทำทหายด้วยอีกคน
เด็กชายเบ้าปาก “เฮอะ นุกเข้ามาพร้อมกันได้เลย รู้จักยอادمนุษย์
วัยเด็กน้อยไปซะแล้ว”

รอฤกษ์เลิกคิว มองยอادمนุษย์วัยเด็กด้วยสายตาซาๆ ก่อนจะหันไป
ถามหลานสาว “โอเค มีม เตรียมตัวพร้อมแล้วนะ”

“พร้อมค่ะ” สีหน้าเด็กหญิงเต็มไปด้วยความตื่นเต้น
เด็กชายตั้งท่าเตรียมรับศึกทั้งสองด้านอย่างไม่หวาดหวั่น “เป็นสุภาพ
บุรุษไม่ควรรังแกผู้หญิง แต่ปีศาจผู้หญิงไม่นับ รู้ไว้ด้วย”

“พูดมากจริง” รอฤกษ์ส่ายหัวกับวาจาของหลานชาย แล้วเอ่ยเสียง
ดังสั่งพรรคพวกตัวน้อยให้ลงมือจู่โจม “มีม ลงมือได้!”

สิ้นเสียงสั่งให้จู่โจม เสียงกรีดร้องอย่างโกลาหลก็ดังลั่นห้อง ฟองสบู่
ปลิวว่อนตกเกลื่อนนอกมานอกอ่าง ช้ำน้ำยังสาดกระจายนองเต็มพื้น สาม
เสียงประสานกันดังสนั่นหวั่นไหว จนคนที่เปิดประตูห้องเข้ามาถึงกับหยุด
ยืนมองภาพตรงหน้าอย่างไม่อยากเชื่อสายตา

“หยุด!”

คำเดียวห้วนๆ สั้นๆ จากคนที่ยืนอยู่หน้าประตูห้องน้ำ หยุดทุกการ
กระทำของหนึ่งเด็กหญิงหนึ่งเด็กชาย รวมทั้งหนึ่งหญิงสาวที่ยืนนิ่งแข็งอยู่
กับที่

เมื่อเห็นว่าผู้มาใหม่เป็นใคร เด็กชายก็ตรงเสียงอ่อย “หมดกัน”

“ลุกรามขา” เด็กหญิงพูดพร้อมส่งยิ้มหวาน

รอฤกษ์ยิ้มจืดเจื่อน รีบเอ่ยทักอย่างแซกผู้มีมารยาทงาม “สวัสดี
ค่ะคุณอาราม”

“เรารู้จักกันไหม” ชายหนุ่มเจ้าของห้องถามเสียงห้วนอย่างไม่ไว้หน้า
คนถูกถามแม้แต่น้อย

รอฤกษ์สะอึก แต่ก็ยังทำใจดีสู้เสียดูที่กำลังมองตาขุน “อดีตอาจจะ

ไม่รู้จัก แต่จากนี้ไปคงได้รู้จักและสนิทสนมกันพอสมควร เพราะฉันจะมา เป็นพี่เลี้ยงเด็กตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปค่ะ”

“ใครเป็นคนรับคุณเข้าทำงาน” อารามถามเสียงเข้ม กวาดตามอง สภาพคนที่อ้างว่าจะมาเป็นพี่เลี้ยงคนใหม่ด้วยสายตาเย็นเฉียบ

“ฉันว่าถ้าคุณจะสัมภาษณ์ฉันตอนนี้คงเป็นเวลาที่ไม่เหมาะสมเท่าไร ฉันคิดว่ารอให้ฉันจัดการเด็กๆ ให้เรียบร้อยก่อน ถึงตอนนั้นฉันจะไขข้อ ข้องใจของคุณทุกคำถามที่ตอบได้” รอฤกษ์พูดแล้วฉีกยิ้มแข็งๆ ส่งให้คนที่กำลังตีหน้ายักษ์ขมขู่

อารามมองหน้าหญิงสาวที่ยืนอยู่ในอ่างน้ำแล้วพยักหน้า จากนั้นหัน ไปบอกเด็กสาวที่ยืนตัวลีบอยู่หน้าประตูห้องน้ำ “ฟาง มาเอาเด็กๆ ไป อาบน้ำ”

“ค่ะ คุณราม” ฟางฟ้ารีบเดินเข้าไปที่อ่างน้ำแล้วอุ้มเด็กหญิงออกมา จากอ่างน้ำอย่างง่ายดายเป็นคนแรก จากนั้นก็อุ้มเด็กชายที่ไม่อืดออดสักนิด เป็นคนต่อมา

หญิงสาวที่ถูกทิ้งให้ยืนเดียวดายอยู่ในอ่างอาบน้ำมองหลานของตน ที่บัดนี้กลายเป็นเด็กสงบเสียงยิ้มเชื่อฟังผู้ใหญ่และเรียบร้อยสุดๆ ด้วยสายตา อยากจะบ้าตาย ดูเอาเถอะ ช่างเป็นเด็กที่แสนรู้งานมาก

เมื่อเด็กๆ ออกมายืนนอกอ่างน้ำเรียบร้อยแล้ว อารามก็มองเขม็งไป ยังคนที่ยืนอยู่ในอ่าง ก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงเหือดเหือน

“โปรดย้ำไว้ว่า ผมไม่อนุญาตให้คนใส่เสื้อและกางเกงที่สกปรกลง อ่างน้ำ ดังนั้น...กรุณาล้างอ่างให้สะอาด จากนั้นไปพบผมที่ห้องโถงชั้นล่าง”

พูดจบเจ้าของอ่างอาบน้ำรุ่นเทพก็หันหลังเดินออกไปอย่างไม่คิดสนใจ คนที่ยืนตะลึงอ้าปากค้างกับคำสั่งแต่อย่างใด ส่วนเด็กชายที่กำลังจะเดินไป อาบน้ำตามคำสั่งของลุงก็หันมายกคิ้วให้รอฤกษ์หนึ่งครั้ง พร้อมกับแลบลิ้น เหมือนเยาะเย้ยคนที่ถูกทิ้งให้อยู่คนเดียว

“เออ เออ ให้มันได้อย่างนี้สิ” รอฤกษ์บ่นมึนงำตามหลัง แอบเข็ง

ในใจ ยิ่งเมื่อหันไปมองรอบๆ บริเวณอ่างอาบน้ำ เห็นน้ำนองซ้่าฟองสบู่อยัง
ลอยฟ่อง คนที่ถูกสั่งให้ทำความสะอาดแต่เพียงผู้เดียวก็ถอนใจเฮือก

แต่วันแรกของการรับหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงเด็กเธอก็เจอศึกหนักขนาดนี้
จะนั้นไม่ต้องนึกถึงวันต่อๆ ไปเลยว่าจะได้เจอกับอะไรบ้าง ที่สำคัญนอกจาก
ไม่ต้องนึกถึงแล้วก็ยังไม่ต้องเอ่ยถึงเจ้าของบ้านผู้มีอ่างอาบน้ำคิวไลซ์ส่วนตัว
สุดอลังการอีกด้วย เพราะรายนั้นมิใช่หน้าเป็นอาวุธชีวภาพชั้นเยี่ยม ขอ
เพียงแคंपรายหางตามาโดนผิวถากๆ หม่อมวลมมนุษย์ชาติบนโลกก็ล้าลัก
อากาศตายเรียบ...เฮ้อ!